

Τὸν Ἄπλαν ἑορταστικόν

ΕΤΟΣ Α'. (Ἐξαμηνία Α'.)

Κωνσταντινούπολις, 10 Ὀκτωβρίου 1910.

ΦΥΛΛΟΝ 8ον.

'Απ' Ὀλία

Τὸ Σύμβολόν μας : ΔΥ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Ν. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα ἐγγραφῆς ἑξαμήνου
Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
„ τὸ ἔξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

→ ΓΡΑΦΕΙΑ ←
Γαλατᾶ, Πεντηπόζαρον, Σαατοῦ Χάν, 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Αἱ ἀποδείξεις δέον νὰ φέρωσι τὰς ὑπογραφὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

ἈΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑΣ

Ποδοπάτησις τῆς Βασιλικῆς Σημαίας ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Ἐμπορίου.

ΚΟΜΨΟΤΗΣ: ΤΙΡΙΓΓ - ΓΑΛΑΤΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΜΗ ΚΛΑΙΕ

Με την παρηγορον αυτήν φράσιν, κατά τὸν σημερινὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν, ὁ Ἰησοῦς ἐζήτησε νὰ παρηγορήσῃ τὴν χήραν ἐκείνην μητέρα, ἣτις συνώδευε τὴν κηδεῖαν τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ της εἰς τὴν πόλιν Ναὶν. Εἶναι ὄντως φράσις μεστὴ θείας εὐγενείας.

Τὰ δάκρυα ἔρχονται καὶ πληροῦσι τοὺς ὀφθαλμούς μας ὅταν κάποια ἀπρόοπτος καὶ μεγάλη δυστυχία θίξῃ τὴν καρδίαν μας, εἶναι τὸ κάτοπτρον αὐτῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ διαγράφονται ὅλα μας τὰ συναισθήματα καὶ ὅλοι μας οἱ πόνοι.

Κλαίωμεν ὅταν ἀπολέσωμεν ἀγαπητὸν συγγενῆ, κλαίωμεν ὅταν διαψευσθῶν αἱ ἐλπίδες μας, κλαίωμεν ὅταν δυστύχημά τι μᾶς προσβάλλει. Καὶ τότε τὰ δάκρυα ἐκεῖνα εἶναι πικρά, ἐξέρχονται μὲ σπαραγμὸν ἀπὸ τὴν καρδίαν καὶ διαβιβρώσκουν τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὰ δάκρυα τῆς χήρας, τὰ δάκρυα τοῦ ὀρφανοῦ, τὰ δάκρυα δυστυχουμένου οικογενειάρχου, τὰ δάκρυα τῆς ἀμαρτησάσης κόρης, εἶναι ἐκ τῶν δακρύων αὐτῶν.

Ποῖος ἐξ ἡμῶν εἰς τὸν βίον του δὲν συνήνητησε τοιοῦτους θλιμμένους, ποῖος ἐξ ἡμῶν μεταξὺ τῶν γνωστῶν του ἢ καὶ ἀγνωστων δὲν εἶδε πολλούς, τῶν ὁποίων τὰ στήθη νὰ βαρύνωνται ὑπὸ τῆς θλίψεως;

Ἄλλὰ τί ἔπραξεν ἢ τί ἔπρατεν ἕκαστος ἡμῶν νὰ πράξῃ;

Ἡ πολιτεία τοῦ Ἰησοῦ μᾶς διδάσκει τοῦτο ἐπακριβῶς. Τὸ μόνον καθήκον, τὸ ὁποῖον ἔχομεν ἀπέναντι τῶν τεθλιμμένων, εἶναι ἡ παρηγορία, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ ἀληθῆς, ἀπὸ ἀνυστερόβουλον ἀδελφικὴν ψυχὴν, ἡ ἐνθάρρυνσις εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου εἰς ἐγκαρτέρησιν ἀπέναντι τῶν βασάνων τῆς ζωῆς.

Αὐτὸ εἶναι τὸ καθήκον μας, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιβάλλει οὐ μόνον ἡ θρησκεία, ἀλλὰ καὶ ἡ καρδία μας αὐτὴ καὶ τὸ πνεῦμά μας εἰς τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ἀμφοτέρωθεν ἐργάζονται ἀνεφέλωσ. Πρέπει νὰ παρηγορῶμεν τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν, πρέπει νὰ ρίπτωμεν ἀκτίνα φωτὸς εἰς τὸ ἔσβεστος τῆς ὀδύνης. Βεβαίως δὲν δυνάμεθα ὡς ὁ Χριστὸς ν' ἀναστήσωμεν νεκρούς καὶ νὰ ἐγείρωμεν ἀσθενεῖς, ἀλλὰ τίς μᾶς λέγει ὅτι καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιτελέσωμεν θαύματα διὰ τῆς παρηγορίας καὶ μόνης;

Ὅταν ἀπέλπιδα, ἔτοιμον νὰ ριφθῆ εἰς σωματικὴν ἢ ψυχικὴν καταστροφὴν, συγκροτήσωμεν, ὅταν τὸν ἐκ τῆς θλίψεως τεθλωμένον καὶ παραπαίοντα ποδηγετήσωμεν, τί ἄλλο κάμνομεν ἢ σώζομεν μίαν ψυχὴν, τί ἄλλ' ἢ ἐγείρομεν ἓνα νεκρὸν;

Ἡ παρηγορία καὶ ὁ τρυφερὸς λόγος τὰ πάντα δύνανται. ἄς μὴ φειδώμεθα λοιπὸν αὐτοῦ· θὰ ἔλθῃ στιγμή, καθ' ἣν ὡς ἄνθρωποι θὰ λάβωμεν τὴν ἀνάγκην του καὶ τότε θὰ ἐννοήσωμεν τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀξίαν.

Ἄς μὴ φειδώμεθα τῆς παρηγορίας· σώζει πολλάκις μίαν θλιμμένην ψυχὴν καὶ ἀναδεικνύει πάντοτε τὴν εὐγενεῖαν τῆς ἡμετέρας.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ἡ λήξασα ἑβδομάς δὲν ἦτο ἄμοιρος πολιτικῶν γεγονότων. Ἐν πρώτοις δύο ὑπουργικαὶ κρίσεις ἐλύθησαν· ἡ μία διὰ τῆς ἀναθέσεως τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ὑπουργείου εἰς τὸν κ. Βενιζέλον, ἡ ἐνταῦθα διὰ τῆς συμφωνίας τῶν δισταμένων ὑπουργῶν Δζαβίτ βέη καὶ Μαχμουτ Σεφκέτ πασᾶ. Καὶ ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα λύσις ἐχαιρετήθησαν εὐμενῶς. Ὁ Βενιζέλος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν προσώπων ὑπῆρξεν ἀρκετὰ εὐτυχῆς· ὑπέδειξε τὸν κ. Ρέπουλην ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, τὸν κ. Γρυπάρην τῶν Ἐξωτερικῶν, τὸν κ. Ν. Δημητρακόπουλον τῆς Δικαιοσύνης, τὸν κ. Α. Κορομηλιᾶν τῶν Οἰκονομικῶν, τὸν κ. Ἀ. Ἀλεξανδρῆν τῆς Παιδείας, αὐτὸς δ' ἀνέλαβε τὰ δύο πολεμικὰ ὑπουργεῖα. Ἄν κρίνωμεν ἐκ τῶν ἐλληνικῶν ὅσον καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων, τὸ ὑπουργεῖον τοῦ Βενιζέλου συγκεντρώνει πολλὰς συμπαθείας παρὰ τοῖς πολιτικοῖς κύκλοις.

Ἄλλ' ἀρὰ γε θὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἀπαιτουμένην κοινοβουλευτικὴν ὑποστήριξιν; τὰ κόμματα Θεοτόκη-Ράλλη ὑπεσχέθησαν ταύτην, ἀλλὰ βεβαίως χωρὶς ν' ἀποτινάξωσι τὰς ἀρχὰς των, αἵτινες συνοψίζονται εἰς τὸν περιορισμὸν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Νῦν γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: θὰ δυνήθῃ ὁ Βενιζέλος ὑπὸ τὰς περιστάσεις ταύτας νὰ δράσῃ ὅσον ἐπὶ τὴν μεταρρυθμίσει ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ διοικητικὸν τῆς χώρας σύστημα; Τὸ εὐχόμεθα· ἐν τούτοις δὲν θὰ θεωρηθῶμεν ὡς πολὺ ἀπαισιόδοξοι, ἢ κακῶν μάντις ἂν μετὰ δέους ἀπενίσωμεν εἰς τὴν λεπτὴν θέσιν τοῦ νέου ὑπουργείου, τοῦ ὁποίου τὰ καθήκοντα οὐδέποτε ὑπῆρξαν τόσο βαρῆα καὶ ἡ ἀποτυχία τόσο ἐπιβλαβής.

Ἄλλὰ καὶ ἡ θέσις τῆς Ὁθ. Κυβερνήσεως δὲν φαίνεται περισσότερον ροδίνη· ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν Σαλήχ πασᾶς ἐπιμένει εἰς τὴν παραίτησίν του, ἂν δὲ πιστεύσωμεν εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, ἡ ἐπελθοῦσα συμφωνία εἶναι προσωρινή, μετὰ τὰ γυμνάσια δὲ θ' ἀναφανῶσι νέαι διαφωνίαι, αἵτινες ἔχουσι «βαθυτέρας ρίζας».

Αἱ ἐλληνοτουρκικαὶ σχέσεις μένουσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἀσαφές καὶ ἀκαθόριστον σημεῖον, οἱ ἀνεύθυνοι κύκλοι τοῦ κομιτάτου πάντοτε εὐρίσκουσι περιστάσιν νὰ δείξωσι τὸ πολεμικὸν μένος των, ἡ ὑπεύθυνος ἀρχὴ φαίνεται εἰσέτι ἐφεκτικὴ. Λέγουσιν ὅτι αἱ εὐρωπαϊκαὶ κυβερνήσεις ἐξασκοῦσιν ἀρκετὴν πίεσιν ἐπὶ τῆς ὀθωμανικῆς, ἀλλ' ἀγνωστον ποῖα τῶν δύο πιέσεων θὰ ὑπερνικήσῃ.

Ἡ Ἀγγλία συγκεντρώνει τὰς σκέψεις τῶν πολιτικῶν πρὸς ἑαυτὴν· τὸ τελεσίγραφον πρὸς τὴν Περσίαν, δι' οὗ ὀρίζει αὐτῇ τριῶν μηνῶν προθεσίαν πρὸς τελειωτικὴν παγίωσιν τῆς ἡσυχίας ἐν τῷ κράτει, δεικνύει ἀρκετὰ φανερά τὰς βλέψεις της, τὰ πρὸς τὴν Γερμανίαν ὅχι καὶ τόσο περιπαθῆ αἰσθήματα.

Τὸ δάνειον μένει εἰς ὃ σημεῖον πρὸ ἑβδομάδος ἐσημειώσαμεν· ἡ Γαλλία ἐπιμένει εἰς τὸν διορισμὸν δύο Γάλλων ἀνωτέρων οικονομολόγων ὑπαλλήλων καὶ εἰς τὴν προτίμησιν τῶν γαλλικῶν ἐργοστασιῶν καὶ εἰς τινὰς ἄλλους ὅρους, οἵτινες φαίνεται ὅτι θὰ γίνωσι δεκτοί.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Συνεπεῖς πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν ἡμῶν, ἀναγράφομεν σήμερον τὰ τῆς ἐπισκέψεως τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῆς Δικαιοσύνης Νετζμεδδίν βέη. Ὁ Οἰκ. Πατριάρχης ἐγένετο τιμητικώτατα δεκτός, τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης λίαν φιλοφρόνως ἀποδεξαμένου Αὐτόν.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνέπτυξεν εἰς τὸν ὑπουργὸν πάντας τοὺς λόγους, οἵτινες προὐκάλεσαν τὴν συγκρότησιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἣτις παρεξηγήθη καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδόθησαν ποικίλοι χαρακτηρισμοί, οὓς οὐδέποτε ἐφαντάσθη τὸ Πατριαρχεῖον.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐνταῦθα ἀπήντησεν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔθηκε ποτὲ ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν νομοτάγειαν τοῦ Πατριαρχείου, ἀλλ' ὅτι τὸ ζήτημα ἐτέθη ἐν ἀρχῇ κακῶς, διεπράχθησαν δὲ σφάλματα, καθ' ὅσον ἔδει νὰ ζητηθῆ πρότερον ἡ σχετικὴ ἄδεια, ἀπέκρουσε δὲ τὴν ἰδέαν τῆς συνεχίσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως.

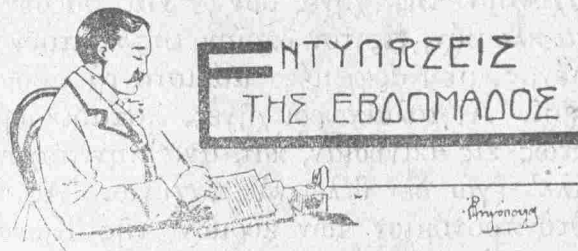
Περὶ τοῦ ζητήματος τῆς στρατολογίας προκειμένου, ὑπεστήριξεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ὅπως οἱ χριστιανοὶ στρατιῶται ἐνδιαιωτῶνται εἰς ἰδιαιτέρους κοιτῶνας καὶ τρώγωνσιν ἰδιαιτέρως, ἀνέπτυξε δὲ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα θὰ εἶχεν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου τούτου. Ὁ ὑπουργὸς ὑπεστήριξεν, ὅτι ὁ κοιτωνισμὸς καὶ ἡ διατροφή ἐν τοῖς αὐτοῖς κοιτῶσιν ὑποβοηθεῖ τὴν συναδέλφωσιν τῶν στρατιωτῶν τῶν διαφόρων ἐθνοτήτων.

Ἀκολούθως ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ζητήματος, τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀναπτυξάσης τοὺς λόγους, ὧν ἕνεκεν ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου τῆς ἀπολύσεως ἐκ τῶν ἐλληνικῶν σχολῶν τῶν ἐλληνικῆς ὑπηκοότητος διδασκάλων καὶ ὑποστηριξάσης ἐντόνως τὰ δίκαια τοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἰς τὴν Α. Θ. Π., ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν διανοήθη ποτὲ νὰ θίξῃ τὰ προνόμια τοῦ Πατριαρχείου, τὰ ὁποῖα σέβεται πάντοτε, ἀλλ' ὅτι αἱ πληροφορίες, ἃς ζητεῖ ἡ Κυβέρνησις, ἀφορῶσι τὸ ζήτημα τῆς στρατολογίας.

Ἐπίσης πλείστα ἐλέχθησαν καὶ ἀντηλλάγησαν μετὰ τῆς Α. Θ. Π. καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν Σταυριωτῶν, τοῦ τελευταίου παρασχόντος ἐν τέλει ἐλπίδας περὶ τῆς αἰσίας λύσεως τοῦ ζητήματος τούτου, ὅπερ ὑφίσταται ἀπὸ 20 ἐτῶν.

Κατὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην ἐγένετο λόγος περὶ τῶν σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ἐκφράσαντος τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ καταστῶσι στενότεραι, καὶ δηλώσαντος ὅτι εὐρίσκει τραχὺ τὸ ὕψος τῶν διαβιβαζομένων ταχυρίων καὶ οὐχὶ σύμφωνον πρὸς τὴν κρατοῦσαν ἐθιμοτυπίαν, ἐνῶ τοῦναντίον ὁ πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον σεβασμὸς τῆς Κυβερνήσεως καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὕψους τῶν κυβερνητικῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζει σεβασμὸς, ἀβρότης, ὡς γίνεται καὶ εἰς ἄλλα ἀνώτερα γραφεῖα.

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΣ

ΤΩΝ ΔΑΚΤΥΛΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΛΗΓΗΣ

Ἀνέβαινον προχθές εἰς ἓν χάνιον τοῦ Γαλατᾶ, διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ κάποιον φίλον μου εἰς τὸ γραφεῖόν του. Εἶχον ἀναβῆ πλεόν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅτε συναντῶμαι μὲ μίαν νεαράν κυρία, πολὺ καλοῦ ἑξωτερικοῦ. Τὸ εὐσταλές της σῶμα καὶ ἡ εὐγενής φυσιογνωμία, τὰ μόνα, τὰ ὁποῖα ἠδυνάμην τὴν στιγμὴν ἐκείνην ν' ἀντιληφθῶ, ἀλλὰ πρὸ πάντων δύο λυγμοί, τοὺς ὁποίους προσεπάθησε ν' ἀποπνίξῃ μὲ τὸ μανδήλιόν της, κάτω ἀπὸ ἓν πυκνὸν βέλο, μοῦ ἐκέντησαν τόσον πολὺ τὴν περιέργειαν, ὥστε δὲν ἐκρατήθην νὰ μὴ ἐρωτήσω τὸν φίλον μου :

— Ποία εἶναι ; ... Τί τρέχει ;

— Ἄ, εἶναι κόρη τοῦ κ. Ρ, μοῦ ἀπήντησεν ἦτο . . ., πῶς νὰ σοῦ πῶ ; ἡ «μικρὰ φιληνάδα» τοῦ δικηγόρου Ζ, ὁ ὁποῖος αὐτὰς τὰς ἡμέρας νυμφεύεται . . . ὅχι μὲ αὐτήν, ἐννοεῖται.

— Ἐ, καὶ τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ ;

— Ὡς φαίνεται, νὰ διαμαρτυρηθῇ, νὰ κλαύσῃ, νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς ὄρκους του καὶ νὰ φύγῃ ἀπρακτος.

— Διατί ;

— Διότι ὁ φίλος της πλεόν δὲν θέλει νὰ τὴν ἀκούσῃ οὔτε νὰ τὴν ἰδῇ. Νυμφεύεται μίαν πολὺ πλουσίαν ἑξ Αἰγύπτου.

Ἐπεσα σχεδὸν ἐπὶ τοῦ καθίσματος, ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται αἰφνιδίως τὰς δυνάμεις του ἐκλιπούσας, καὶ ἐστέναξα . . .

— Γιατί κάμνεις ἔτσι ; μ' ἐρωτᾷ ὁ φίλος μου δὲν ξεύρεις, ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι πειὰ τόσον συνηθισμένα ! . . .

— Ἀκριβῶς αὐτὸ σκέπτομαι κ' ἐγὼ καὶ ἐπειδὴ τὸ βλέπω πολὺ ζωηρά, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς ὅχι μόνον νὰ στεναῶ, ἀλλὰ καὶ νὰ κλαύσω καὶ νὰ πονῶ πολὺ περισσότερον τῆς κόρης αὐτῆς, ἡ ὁποία, τώρα ποῦ βλέπει τὴν τιμὴν της προσβληθεῖσαν, τὰ ὄνειρά της σβυνώμενα καὶ τὸ αἰσθημά της ποδοπατούμενον, κλαίει καὶ διαμαρτύρεται. Ἐγὼ θὰ κλαύσω καὶ διὰ τὰ τρία θύματα, τὰ ὁποῖα τὸ γεγονός αὐτό, τὸ ὁποῖον ξηρὰ καὶ φυσικὰ μοῦ διηγήθη, ἐπλήγωσε· θὰ κλαύσω διὰ τὰς τρεῖς ὑπάρξεις, τῶν ὁποίων ἀπὸ σήμερον ὁ βίος ἔχει δηλητηριασθῇ.

— Δὲν σ' ἐννοῶ καθόλου.

— Ἐχεις δίκαιον, διότι δὲν ἐσυνήθισα ἀκόμη νὰ σκέπτομαι μὲ τὸν τρόπον τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἐξακολουθῶ νὰ φρονῶ ὅτι δὲν θὰ ἦτο κακόν, εἰς μερικὰς τοὐλάχιστον περιπτώσεις, νὰ σκεπτόμεθα διαφοροτικά, ἀφ' ὅ,τι μᾶς ἐπιβάλλει ὁ ψευδοπολιτισμὸς μᾶς πυρορροῦσης καὶ γαγγραινώδους κοινωνίας . . .

— Εἶπες λοιπόν, ὅτι βλέπεις τρία θύματα ;

— Μάλιστα, καὶ ἰδοὺ αὐτά: τὸ πρῶτον εἶναι βέβαια ἡ κόρη αὐτή, ἡ ὁποία διὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο ν' ἀγαπήσῃ, ἐνόμισεν ὅτι ἀγαπάται, καὶ τέλος, τὸ φοβερώτερον, ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ παραδοθῇ εἰς κάποιον, ὁ ὁποῖος τῆς ἐφαίνετο τόσον εἰλικρινῆς εἰς τὰς ἐρωτικὰς του ἐξομολογήσεις. Τὸ δεύτερον θύμα εἶναι ὁ νέος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τώρα ὀνειρεύεται τὴν χλιδὴν καὶ τὴν μέ-

θην τῆς πολυτελείας, τὰ ὁποῖα τοῦ ὑπόσχεται ἡ πολυφρονος νύμφη, καὶ τὸ τρίτον θύμα εἶναι αὐτή, ἡ ὁποία αὐριον θὰ περιβληθῇ τὰ χρώματα τῆς εὐτυχίας καὶ τὰ ἄνθη τῆς λεμονέας, ἐνῶ ἀληθινὰ περιβάλλεται ἓνα ἀκάνθινον στέφανον.

— Εἶσαι πολὺ τραγικός.

— Πιθανόν, ἀλλὰ τὰ γεγονότα εἶναι ποῦ δίδουν τραγικὸν ὕφος εἰς τὰ λόγια μου καὶ ὅχι τὰ λόγια μου εἰς τὰ γεγονότα. Ἄλλως, αὐτὰ ποῦ λέγω, εἶναι ἀλήθειαι, πικραὶ ἴσως, ἀλλ' ὅχι καὶ διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον ἀληθεῖς. Διὰ τὴν κοινωνίαν, ἡ κόρη, ἡ ὁποία παρεστράτησεν, ἡ κόρη ποῦ ἦτο ὅπως εἶπες «μικρὴ φιληνάδα», δὲν ἔχει πλεόν καμμίαν ἀξίαν ὡς κόρη, ὡς ἠθικὴ ἐν τῇ κοινωνίᾳ βαρύτης· θὰ εἶναι ὁ στόχος τῆς χλεύης τοῦ κόσμου καὶ, τὸ χειρότερον, ὅλων τῶν ἠλιθίων ἐπιθέσεων. Ἄλλὰ ὁ νέος, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπεδίωξε, δὲν εἶναι εὐτυχέστερος. Ἀποδιώκει ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἴσως ἠγάπησε, διὰ νὰ νυμφευθῇ μίαν, τῆς ὁποίας δὲν εἰξεύρει τόσον τὸν χαρακτήρα καὶ τὰ προτερήματα, ὅσον τὰ ἐτήσια εἰσοδήματά της, ὅταν δὲ ἔλθουν στιγμαὶ ψυχρότητος μεταξὺ τῶν συζύγων, πάντοτε, εἴτε φανερά, εἴτε μυστικά, θὰ ἐνθυμηθῇ τὴν «μικρὰν τοῦ φιληνάδα», ἡ ὁποία ἢ θὰ φθίνῃ σὲ καμμιά γωνίαν ἢ θὰ ἐπιδεικνιάζεται ἀναιδῶς σὲ κανένα σαλόνι, καὶ θὰ καταλάβῃ βέβαια κάτι τι στὴν καρδίαν τοῦ πολὺ φλογερὸν καὶ βαρὺ, διότι θὰ ἐννοήσῃ τότε πόσον ἠπατήθη, διότι ἐμέτρησε τὴν εὐτυχίαν μὲ μερικὰς δράκας χρυσοῦ. Ἄλλὰ καὶ ἡ «πολύφρονος νύμφη» δὲν εἶναι τὸ μικρότερον τῶν θυμάτων. Θὰ ἔλθῃ στιγμὴ, πολὺ ταχέως, καθ' ἣν θὰ πεισθῇ ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν ἦτο ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὀνειρεύετο, οὔτε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν καθίστα εὐτυχῇ . . .

— Ἐ, τότε γιατί τὸν παίρνει ;

— Διότι παίζεται αἰωνίως ἡ αὐτὴ κωμῶδία τῆς ἀπάτης· καὶ μάλιστα τόσον καλλιτεχνικά, ὥστε ἀπατῶνται ὅχι μόνον ἐκεῖνοι ποῦ τὴν βλέπουν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ποῦ τὴν ὑποκρίνονται. Φαντάζεσαι λοιπόν, φίλε μου, ὅτι κοινωνοῖαι, εἰς ἃς συμβαίνουν τοιοῦτοι συνδυασμοὶ καὶ τέτοια γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἀριθμοῦσι τόσα θύματα, εἰμποροῦν νὰ μεγαλοουργήσουν, νὰ δράσουν καὶ νὰ προαχθοῦν ;

— Δὲν τὸ γνωρίζω.

— Ἄν τὸ νομίσης, ἀπατᾶσαι. Αἱ κοινωνίαι αὐταὶ εἶναι καταδικασμέναι εἰς μίαν βραδείαν δηλητηρίασιν, εἰς ἓνα θάνατον ἐκ μαρasmus, εἰς μίαν ἐκμηδένισιν, διὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι εὐθυνόμεθα καὶ τῆς ὁποίας εἴμεθα ἠθικοὶ αὐτουργοί, διότι ἀποκρύπτομεν τὴν πληγὴν μὲ ταινίας καὶ τρίχαπτα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ θέσωμεν τὸν δάκτυλον ἐπ' αὐτῆς, νὰ τὴν καυτηριάσωμεν καὶ νὰ τὴν περιορίσωμεν, διὰ νὰ τὴν καταστήσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἀκίνδυνον.

Θ. Κ. Μ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

ΑΞΙΟΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΩΝ

Ἐλπίζω καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν θὰ κατηγορηθῶ σήμερον, ὑποστηρίζων, ὅτι οἱ δημοδιδάσκαλοί μας, τῶν ὁποίων τὴν ὑπεράσπισιν ἀνέλαβεν ὁ δραστήριος διευθυντὴς τοῦ «Ἄπ' Ὅλα», εἶνε ἀξιοὶ τῆς τύχης των, καὶ ὅτι κανένα ἄλλον δὲν πρέπει νὰ αἰτιῶνται διὰ τὴν τύχην των, εἰμὴ μόνον ἑαυτούς· καὶ ἐκατομμυριάκις ἐὰν θελήσῃ ἡ δημοσιογραφία νὰ ὑψώσῃ φωνὴν ὑπὲρ αὐτῶν, δὲν θὰ ἐπιτύχῃ τίποτε, ἀφοῦ

οὐδὲν πράττουσιν οἱ ἴδιοι πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεώς των.

Διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν μὲ τὴν εἰλικρινῆ τῆς ἀληθείας γλώσσαν καὶ ὅχι μὲ φαντασιώδεις καὶ πομπώδεις φράσεις, τί πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ διὰ νὰ θεωρῶνται «καὶ εὐγενέστεραι τῆς κοινωνίας μας ὑπάρξεις, ἀξιοὶ ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ κ. Θ. Κ. Μ. ; Διότι μᾶς μανθάνουν τὸ Α, Β, Γ, ἢ διότι μᾶς διδάσκουν τὸ πιᾶτο τῆς φακῆς τοῦ Ἡσαῦ ; ἢ ὅτι 2 καὶ 2 κάμουν 4 ; Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶνε καὶ καμμιά τόση μεγάλη δουλειὰ καὶ μόνον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀποφεύγουσι τοὺς μεγάλους κόπους καὶ τὴν φοβερὰν κοινωνικὴν πάλην, διὰ νὰ ὑψωθοῦν εἰς ἓνα ἐπίπεδον ὑψηλότερον, ἐμπορικοῦ, τραπεζικοῦ, βιομηχανικοῦ, ἐπιστημονικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ σταδίου, καταδέχονται καὶ ἀποφασίζουσι νὰ ζήσωσιν ὅλην τὴν ζώην, μανθάνοντες εἰς τοὺς ἄλλους τὸ Α, Β, καὶ μερικὸς γραμματικὸς κανόνας, τοὺς ὁποίους ἔμαθον μὴ φορὰ εἰς τὸ σχολεῖόν των, ὅπως τοὺς μάθαμεν ὅλοι μας. Κατ' ἐμὲ, οἱ ἀσπαζόμενοι τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα εἶνε ἡ φυγόπονοι, ἢ δὲν αἰσθάνονται εἰς ἑαυτοὺς τὴν δύναμιν νὰ πράξωσι τὸ καλλίτερον.

Ἴδου ὁ λόγος τῆς περιφρονήσεως τῆς κοινωνίας πρὸς τοὺς διδασκάλους, ἡ ὁποία χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, διότι οὐδὲ παρ' αὐτοῖς ὁ γραματοδιδάσκαλος ἀπελάμβανε μεγάλης ἐκτιμήσεως, ὡς δὲν ἀπολάβουσιν οὔτε εἰς τὴν πεπολιτισμένην Εὐρώπην, οὔτε εἰς τὴν Γαλλίαν, κατὰ τῆς κυβερνήσεως τῆς ὁποίας ἀντεπεξέρχεται ἡ παρισινὴ «Πρωΐα». Ἐπειτα, ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ἀδικοῦνται παρὰ τῆς κοινωνίας, διατί δὲν ἀναλαμβάνουσι νὰ ὑπερασπισθῶσι τὴν θέσιν των καὶ νὰ βελτιώσωσιν αὐτήν ;

Σήμερον ὅλοι οἱ ἐργάται ὅλων τῶν κρατῶν, μὴ εὐχαριστημένοι ποσῶς ἐκ τῆς ὑποτελοῦς αὐτῶν δουλείας εἰς τοὺς κεφαλαιοκράτας, ἐκήρυξαν ἀπεργίαν, ἐζήτησαν ἴψωσιν μισθῶν καὶ ἐλάττωσιν ἐργασίας, καὶ τὸ ἐπέτυχον· διατί δὲν κηρύττουσι μίαν τοιαύτην ἀπεργίαν καὶ οἱ διδάσκαλοι ; Ἄν ἡ κοινωνία ἔχῃ ἀνάγκην τῆς ἐργασίας — καὶ βεβαίως ἔχει — θ' ἀναγκασθῇ καὶ τὸν μισθὸν των ν' αὐξήσῃ καὶ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας της νὰ ἐλαττώσῃ.

Ἄλλοίμονον εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους, οἵτινες περιμένουσι τὴν βελτίωσιν των ἀπὸ τὸν διδασκαλικὸν Σύλλογον, εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν ἰδουσίαν του, ὅταν ἐπρότεινον νὰ συνδεθοῦν ὅλοι οἱ διδάσκαλοι τῆς αὐτοκρατορίας εἰς ἓνα κοινὸν Σύνδεσμον, ἔλαβον ὡς ἀπάντησιν ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι : «Πῶς θὰ συνεννοηθῶμεν μὲ τοὺς διδασκάλους τῆς Θεσσαλονίκης ;»

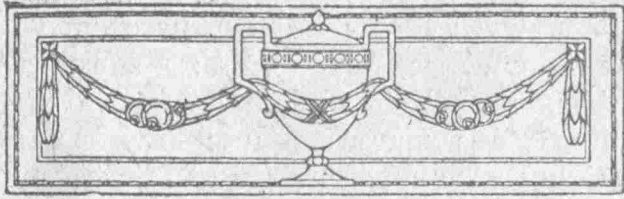
Ὅτι ὁ διδάσκαλος εἶνε πολὺ ὑπομονητικὸς, δὲν εἶνε καὶ χαρακτηρισμὸς ἐξόχως ἐπαινετός, διότι ἡ ὑπομονὴ χαρακτηρίζει μίαν τάξιν ζῶν, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ δὲν ἐκτιμῶνται πολὺ ὑπὸ τῆς κοινωνίας.

Διὰ τοὺς διδασκάλους, τοὺς μὴ περιοριζόμενους εἰς τοὺς γραμματικὸς κανόνας των καὶ ἀντλοῦντας ἐκ τῆς πατριωτικῆς των καρδίας διὰ νὰ διδάξωσιν ἢ μάλλον νὰ ἐμφυτεύσωσι χαρακτῆρα εἰς τοὺς μαθητάς, ἡ κοινωνία ἔχει πάντοτε μίαν ἐξέχουσαν θέσιν καὶ μίαν ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν, ἀλλ' οἱ διδάσκαλοι αὐτοὶ εἶναι τόσον ὀλιγοί !

Διὰ τοὺς περισσοτέρους, δι' οὓς λόγους ἐξεθέσωμεν, εἶνε ἀξιοὶ τῆς τύχης των ! . . .

Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει.

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΗΣ

Π. Ν. ΚΕΣΙΣΟΓΛΟΥ
Διευθυντοῦ τῆς «Πατρῴδος».

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Διάλεξις ἐν τῇ Δέσχη Χαλκηδόνος

Μὴ νομίζετε, κυρίαί και κύριοί μου, ὅτι μετὰ ὀλίγα ποῦ θὰ τολμήσω σήμερον νὰ σᾶς ἀνακοινώσω, θὰ σᾶς ἀπασχολήσω σοβαρῶς. Ἀλλά, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι καὶ ἡ διαρκὴς σοβαρότης εἶναι κάπως ὀχληρά; Ὁ σκοπὸς τοῦ βίου ἐκπληροῦται πολὺ καλλίτερα μὲ τὴν ποικιλίαν, εἶναι δὲ ἀπαιτήσις τῆς φύσεως ὅπως ὁ ἄνθρωπος, κοντὰ εἰς τὰ σοβαρὰ καὶ ἐμβροιδῆ ποῦ ἀκούει καὶ βλέπει, νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ κάποτε-κάποτε καὶ μερικὰ ὀλιγώτερον σοβαρὰ, ἀκόμη δὲ καὶ τινα ἔστω μηδεμίαν ἔχοντα ἀξίαν. Φθάνει νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν δύναμιν νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις του καὶ νὰ γίνεταί τελειότερος ἑαυτοῦ.

Ζῆσας ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη εἰς τὸ ἰσοτέφανον ἄστῃ τῆς Παλλάδος (τὸ ὁποῖον, ἐν παρενθέσει σᾶς λέγω, ἀγνοῶ διατὶ ὠνομάσθη ἰσοτέφανον, ἀφοῦ οὐδὲ ἕγχοσ ἴου ἀνεκάλυψα εἰς αὐτό), ἠδυνήθη, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, σημειώσατε, νὰ κάμω μίαν σύγκρισιν πρὸς τὰ συμβαίνοντα ἐδῶ, καὶ νὰ ἀρυσθῶ τοιοῦτοτρόπως μερικὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα θὰ προσπαθῆσω νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὰ, ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, ἀφοῦ μοῦ ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ παραμείνητε εἰς τὴν διάλεξίν μου.

Αἱ Ἀθηναῖαι ἐν πρώτοις, κυρίαί και κύριοί μου, ὅσοι τοῦλάχιστον ἀπὸ σᾶς δὲν τὰς εἶδατε, εἶναι μία πολὺ ὠραία πόλις. Τὸ δὲ οὐσιωδέστερον, εἶναι πᾶσις, ἡ ὁποία προάγεται μὲ γιγαντιαῖα βήματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἰδικήν μας, ἡ ὁποία προχωρεῖ μὲ βῆμα σημειωτόν, ἴσως-ἴσως δὲ καὶ μὲ βῆμα ἐντελῶς ἀσημειωτόν. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον κοσμεῖ τὰς Ἀθήνας, εἶναι οἱ ὠραῖοί της δρόμοι, τὰ ὠραῖα οἰκοδομήματα, ὁ φωτεινὸς οὐρανὸς τὴν τε ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα, τὰ πολλὰ τεχνητὰ φῶτα τὴν νύκτα καὶ οἱ ὠραῖοί της περίπατοι. Οἱ Ἀθηναῖοι, διὰ νὰ μεταβοῦν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τῆς πόλεως εἰς τὸ ἄλλο, δὲν ἔχουν οὔτε τὴν ἀνυπρόκοπον ἀτμοπλοῖαν τοῦ Κερατίου, οὔτε τὴν περιώνυμον Μαχουσέ, οὔτε σκυλοπνίγονται ὅπως ἡμεῖς, οὔτε πλευροῖτόνονται, οὔτε περιμένουν μίαν καὶ κάποτε δύο ὥρας εἰς τὰς ἀποβάθρας διὰ νὰ ἔλθουν ἀπὸ τὸ Φανάρι εἰς τὸ ὠραῖόν σας Καδήκιοι. Αὐτὰ ὅλα, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ὑπάρχει θάλασσα. Ἀλλ' εἰς τὴν ξηρὰν; Ἄ, εἰς τὴν ξηρὰν ἔχουν ὅλα τὰ μέσα καὶ δὲν ἔχουν τὰς τόσας πληγὰς τοῦ Φαραῶ ποῦ βασανίζον ἡμᾶς τοὺς Κωνσταντινουπολίτας. Πρῶτα-πρῶτα δὲν ἔχουν τὰ σκυλιά, τὰ ὁποῖα ἢ θὰ εἶναι ξαπλωμένσ στὸν δρόμον καὶ δὲν θὰ σᾶς

ἀφίνουν μέρος διὰ νὰ περάσετε, ἢ θὰ εἶναι πιασμένα εἰς κανένα ὀμηρικὸν πόλεμον διὰ τὴν παραβίασιν τῆς ὀροθετικῆς γραμμῆς, ὅπερ καταλήγει εἰς τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα, νὰ μὴ τολμᾶτε νὰ πλησιάσετε κἄν εἰς τὸν τόπον τῆς συμπλοκῆς των. Ἐπίσης, ἐκτὸς σπανιωτάτων ἐξαιρέσεων, δὲν ἔχουν τῆς λάσπης, διὰ τὰς ὁποίας διακρίνεται ἡ κλεινὴ πόλις τοῦ Κωνσταντινου, ἐξ οὗ, καὶ μέχρι πρό τινων ἐτῶν αἱ γαλότσοι ἦσαν ἀγνωστοί εἰς αὐτοὺς. Ἐχουν, τοῦναντίον, ἀρκετὰ εὐρύχωρα πεζοδρόμια, εἰς τὰ ὁποῖα περιπατεῖ κανεὶς ἀνέτως, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος, ὅπως ἡμεῖς οἱ Κωνσταντινουπολίται, νὰ κύπη πρὸς τὰ κάτω, διὰ νὰ ἴδῃ ποῦ πατεῖ, ἐξ οὗ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι εὐθυτενεῖς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς Κωνσταντινουπολίτας, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων εἴμεθα ὀλίγον κεκηφότες. Τούτων οὕτω τεθέντων, φυσικώτατον ἐπακολούθημα τῆς διαφορᾶς τῶν δύο πόλεων εἶναι, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀγαποῦν τοὺς δρόμους, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς Κωνσταντινουπολίτας, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄνθρωποι τοῦ σπητιοῦ. Ὁ Ἀθηναῖος καὶ ἡ Ἀτθίς, μεγίστην τιμωρίαν του θεωρεῖ νὰ μείνη κλεισμένος εἰς τὴν σικίαν του ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ἐνῶ παρ' ἡμῖν ὑπάρχουν κυρίαί, αἱ ὁποῖαι ἀπαξ ἢ δις τὸ πολὺ τοῦ ἔτους βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπητί των, διὰ νὰ κάμουν τὰς ἀγορὰς τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ χειμῶνος, ἢ καὶ ὅταν βγαίνουν, ἀρκοῦνται εἰς τὸ νὰ πάγουν εἰς τὴν πλαγινὴν των γειτόνισσαν διὰ νὰ καθήσουν καὶ ἐκεῖ κλεισμένοι ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας καὶ νὰ φλυαρήσουν. Οἱ Ἀθηναῖοι λοιπόν, ὅπως ἐλέγομεν, χύνονται καθ' ἐκάστην εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὴν μὲν ἡμέραν τοὺς βλέπετε μεταβαίνοντας τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ Ζαπτείου, τὰς δὲ ἐσπέρας κατακλύζοντας τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Καὶ αὐτὸ μὲν γίνεται τὰς καθημερινὰς. Τὰς δὲ Κυριακὰς καὶ ἐορτάς; Εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς παραστήσω τί γίνεται τότε. Ἡ περιπατομανία των κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Κυριακῶν λαμβάνει ὄψιν καὶ χαρακτηριστὰ ἀληθοῦς ἐξόδου τῶν Ἰουδαίων. Ἐνας παράδοξος πανζούρλισμος καταλαμβάνει ὅλους καὶ ὅλας, καὶ τρέχουν ὡσάν παράφρονες, ἐκ φόβου θαρρεῖτε μήπως φύγουν αἱ ἐξοχαὶ ἀπὸ τὸν τόπον των. Τὰ τραῦμα καταλαμβάνονται καὶ γεμίζονται μέχρις ἀσφυξίας ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ μεταφέρουν χιλιάδας καὶ μυριάδας εἰς τὰ Φάληρα, εἰς τὰ Πατήσια, εἰς τὴν Κολοκυθοῦν, καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ εἰσιτήριά των εἶναι, τώρα μάλιστα μὲ τὴν ἠλεκτροκίνησιν, φθηνότατα καὶ προσιτὰ εἰς κάθε βολάντιον. Πληροῦνται τοιοῦτοτρόπως ὅλαί αἱ ἐξοχαὶ μὲ κόσμον, ἐρημόνονται δὲ αἱ Ἀθηναῖαι μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἕως ὅτου ἀποκαμωμένους ἀπὸ τὸν περίπατον τοὺς βλέπετε σπείδοντας νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὰς ἐστίας των διὰ νὰ φάγουν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξέλθουν καὶ πάλιν εἰς τὸν νυκτερινόν των περίπατον, ὁ ὁποῖος, Θεοῦ εὐδοκούντος καὶ καιροῦ ἐπιτρέποντος, ὅπως λέγουν οἱ ναυτικοί, παρατείνεται μέχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ ἐνίοτε μέχρι καὶ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας ἀκόμη μεταμεσονυκτίου ὥρας τὸ καλοκαῖρι, μέχρι δὲ τῆς ἐννάτης καὶ δεκάτης ὥρας τὸν χειμῶνα.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ἡ σουρτουκία αὐτῆ, ἡ ὁποία διακρίνει τοὺς Ἀθηναῖους ἀπὸ τοὺς Κωνσταντινουπολίτας. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς εἶναι καὶ ἡ διάπλασις τοῦ σώματός των καὶ ὁ ψυχικός των ἀκόμη χαρακτήρ. Ἠρώτησα ποτὲ μίαν Ἀθηναῖαν, δικτὶ τὸσον ἀγαπᾷ τοὺς περιπάτους.

— Ξεύρετε, μοὶ ἀπήντησε, πῶς οἱ χωρικοὶ

παχύνουν τῆς χιγνές των; Τὰς βάζουν εἰς ἓνα κλωβόν, εἰς τὸν ὁποῖον τὰς κρατοῦν κλεισμένας, μὲ καρφωμένα μάλιστα τὰ πόδια μερικοί. Αἱ ταλαίπωροι χῆνες, καταδικασμένοι οὕτως εἰς ἀκινήσιαν, κατ' ἀνάγκην παχύνουν. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ παχύνω. Ἄς εἶναι αὐτὸ προνόμιον τῶν κυριῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Καὶ πράγματι, αἱ Κωνσταντινουπολίτισσαι κλεισμένοι στὰ σπήτια των δὲν κάμουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ παχύνουν, ἐνῶ αἱ Ἀτθίδες ἀπὸ τοὺς πολλοὺς περιπάτους εἶναι λεπταί, λεπτόταται. Καὶ ἐπειδὴ ἡ κίνησις εἶναι καὶ γυμναστική, ἐκεῖ μὲν χαρακτηρίζεται τὸν κόσμον καὶ ἰδίᾳ τὰς κυρίας ἢ κομψότης τῶν στάσεων καὶ τῶν κινήσεων, ἐνῶ ἐδῶ αἱ κυρίαί εἶναι φημισμένοι διὰ τὴν νωχέλειαν, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ὅλας ἐν γένει τὰς γυναῖκας τῆς Ἀνατολῆς.

Καὶ αὐτὴ μὲν ἡ διαφορὰ τῶν Ἀτθίδων πρὸς τὰς Βοσπορίδας εἶναι ὑπὲρ τῶν πρώτων, ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄλλη ὑπὲρ τῶν δευτέρων. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ λευκότης τῆς ἐπιδερμίδος, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ μία σουρτουκευμένη Ἀτθίς, ἡ ὁποία συχνότατα ἐκτίθεται εἰς τὰς ἐπηρεῖας τοῦ ἀνέμου καὶ πρὸ πάντων τοῦ ἀπτικοῦ ἡλίου. Καὶ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σῶμα.

Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ; Ἄ! ὠρισμένως οἱ Ἀθηναῖοι καὶ αἱ Ἀθηναῖαι ἔχουν πνεῦμα περισσότερο εὐκίνητον καὶ ἀνεξάρτητον τοῦ ἰδικοῦ μας καὶ εἶναι περισσότερο εὐφραντασίωτοι ἀπὸ ἡμᾶς. Ἡ φύσις, τὴν ὁποῖαν τὸσον πολὺ ἀπολαμβάνουν, ὁ ἀνοικτὸς ὀρίζων, τὸν ὁποῖον τὸσον συχνὰ θαυμάζουν, ὁ καταγάλανος καὶ ἀπαράμιλλος οὐρανός, ὁ ὁποῖος τὸσον φῶς σκοραῖ εἰς τὴν ψυχὴν των καὶ εἰς τὸ πνεῦμα των, τοὺς καθιστᾷ ἀναμφιβόλως πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἡμᾶς εὐφρεῖς καὶ πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἡμᾶς φίλους τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ καλοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ ΓΙΑ 'ΚΕΙΝΗ

Πυκνωμένα ὀπάταν τριγύρω
στὴν σελήνην κυττάζης τὰ νέφη,
ἡ καρδιά μου μὲ δάκρυα τὴν στέφει,
γὰ νὰ δείξῃ πῶς κλαίει γὰ σέ.

♣

Νεκρωμένη ἀπ' ἀγιότερο πόνον
σὲ κανένα δὲν ἔχει ἔλπιδα,
ἓνα ἄχ! μόνον στέλνει σ' ἐσένα
μὲ ὠχρὴ τῆς σελήνης ἀκτίνα.

♣

Λατρεντὰ ν' ἀτενίζης τὸ βράδυ
στὸ ἀγνόφωτο ἐκεῖνο φεγγάρι,
ὅ,τι θέλεις εἰπέ στὴν σελήνην,
θὰ τὸ στείλῃ σ' ἐμὲ μὲ καμάρι.

♣

Πικρμένο καρδίας τραγοῦδι
ὅταν ἐξαφνα ἀκούης σιμά σου,
ἡ καρδιά μου στενάζει μακρὰν σου
καὶ ποθεῖ νὰ πετάξῃ πρὸς σέ.

ΝΗΡΕΥΣ

1. Ἡ διάλεξις ἔγινε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1910, ὁπότε ἀκόμη οἱ σκύλοι τῆς Κων/πόλεως δὲν εἶχαν μεταφερθῆ εἰς τὴν Ὀξείαν.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

(Έκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἐπὶ τοὺς ὀλοχρούσους τῆς κόρης πλοκάμους, ἡ ἀβρὰ τῶν χαρακτηριστικῶν λεπτότης καὶ ἡ βαρεῖα μελαγχολία τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν, ἔδιδον εἰς τὴν νεαρὰν κόρην ἀπροσδιόριστον θέλγητρον. Οἱ γνωρίζοντες πλὴν, ὅτι τὰ λευκότερα κρῖνα εἶναι τὰ ταχύτερον ἐπὶ τῶν εὐλυγίστων αὐτῶν ποδίσκων μαραινόμενα, δὲν ἠπατῶντο ποσῶς ἐκ τῆς ἐλεφαντίνης ἐκείνης ὠχρότητος καὶ ἐπιθύριζον χαμηλοφώνως :

— Δυστυχημένη κόρη!

Ἐφθινε πράγματι βραδέως, ὑπονομευμένη ὑπὸ ἀδυσωπήτου κακοῦ· αἱ παρειὰς τῆς ἐκοιλάνθησαν καὶ ξηρὸς βῆξ ἔσειεν ὅλην τὴν νύκτα τὸ ἀσθενές τῆς στήθος.

Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον, ὅτε αἱ παρῖαι εἶναι ὀμιχλώδεις καὶ αἱ ἐσπέραι δροσεραὶ, ὁ ἰατρὸς συνεβούλευσε τὴν μητέρα τῆς νὰ τὴν ὀδηγήσῃ νοτιώτερον, εἰς τὰς προσιφιλεῖς τοῦ ἡλίου χώρας.

Ἐβδομῆς δὲν εἶχε παρέλθει καὶ μήτηρ καὶ θυγάτηρ εὐρίσκοντο μακρὰν, ἐντὸς ὥραίας ἐπαύλεως, κρυπτομένης ὑπὸ πυκνοῦ δάσους ἀπὸ ὑψηκαρήνους πεύκας καὶ χρυσαῖς μιμόζας τῆς Καλλιφορνίας.

Ὡρας ὀλιγκήρους ἡ νεαρὰ κόρη διήρχετο ἀποθαυμάζουσα ἀπὸ τοῦ ἐξόστου τῆς ἐπαύλεως τὸ μαγικὸν τῆς πεδιάδος θέαμα, μὲ τοὺς ἀπαλούς τῶν γεννημάτων κυματισμούς, τοὺς ὁποίους διεδέχοντο μακρὰν-μακρὰν οἱ κυματισμοὶ τοῦ κυανοῦ κόλπου.

— Ἄ, κόρη μου, τῆς ἔλεγε συχνάκις ἡ ἰδιοκτῆτις τῆς ἐπαύλεως, θὰ ἴδῃς κατὰ τὸ φθινόπωρον πόσον τὸ μικρὸ μου σπιτάκι εἶναι ὠραῖον· χάνεται κυριολεκτικῶς μέσα εἰς τὰ ὠραῖα ἰοβαφῆ κλεάνθη, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων φαίνονται ποῦ καὶ ποῦ ρόδα κίτρινα καὶ κόκκινα· ἂ! εἶναι πράγματι τρέλλα.

Ἄλλ' αἱ ὠραι παρήρχοντο βραδέως καὶ ἡ ἀσθενεῖα συνεπλήρου ὑπόπλους τὸ ὀλέθριον ἔργον τῆς. Μετὰ τὴν παροδικὴν καλλιτέρευσιν τῶν πρώτων ἡμερῶν, αἱ δυνάμεις τῆς κόρης ἐξησθένουν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ. Τὸ ἐκρυπτε μετὰ στοργῆς ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς.

Ἀπροσδοκῆτως τὸν Ἰανουάριον ἡ ἔπαυλις ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν νέου ξένου. Ἦτο ὁ ἀνεπιδὸς τῆς οἰκοδεσποίνης, νεαρὸς ζωγράφος, ὅστις ἔφευγε τὴν πόλιν κατὰ τὴν κακὴν ἐκείνην ἐποχὴν, ὅπως μελετήσῃ τὸ ὑπαιθρον τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν.

Ἐφερεν εἰς τὸ μελαγχολικὸν καὶ σιωπηλὸν ἐκεῖνο περιβάλλον ὅλην τὴν εὐθυμίαν νεαροῦ καλλιτέχνου. Μετὰ τὰς μακρὰς τῆς ἐργασίας ὥρας, καθ' ἃς ἀπετύπου ἐπὶ τῶν εἰκόνων τοῦ τὰς παροδικὰς ἐντυπώσεις ὅλων τῶν ὠραίων τοῦ τόπου ἐκείνου γωνιῶν, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου, μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως, εὗρισκε τὴν νεαρὰν κόρην, ἣτις εἶχεν ἔμφυτον λεπτὴν καλαισθησίαν τῆς ζωγραφικῆς, ζωηρὰν ἀντίληψιν τῆς φυσικῆς καλλονῆς καὶ καλλιτεχνικῆν κρίσιν ἀσφαλεστάτην.

Ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἠρέσκετο νὰ τὴν ἀκούῃ συζητοῦσαν περὶ καλλιτεχνίας. Αἱ καθημεριναὶ αὐταὶ συζητήσεις τοὺς συνέδεσαν διὰ συμπαιδείας, ἣτις ἠῦξαν ὀσημέραι, καὶ συχνάκις, ἐνῶ καθήμενος πλησίον τῆς ἐθαίμαζε τὴν λεπτότητα τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου τῆς, τὴν ὁποίαν ἐπηύξανε τὸ ἀμυδρὸν τῆς λυχνίας φῶς, ὑπόκωφος στεναγμὸς διέφευγε τὰ χεῖλη τοῦ

ὡς εἰ ὄνειρον μεμακρυσμένον ἐπλησίαζε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ :

— Κοῖμα νὰ εἶναι τοσοῦτον ἀσθενής!...

Ἦλθε τέλος ὁ Φεβρουάριος.

Ὁ γλυκὺς καιρὸς μετεβλήθη ἀποτόμως. Χονδρὰ σύννεφα ἠμαύρωσαν τὸν οὐρανὸν καὶ λεπτὴ βροχὴ ἔπιπτε ψυχρὰ-ψυχρὰ ἀκαταπαύστως.

Ἡ κατάστασις τῆς κόρης ἀποτόμως ἐδεινώθη. Ὁ βῆξ ἠῦξεσε, λεπτὰ φλέγματα αἵματος ἐκάλυπτον τὰ πτύελα αὐτοῦ, δύσπνοια συνεχῆς τὴν κατεῖχε· δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξέρχεται τοῦ δωματίου τῆς.

— Ναι! ἐπιθύριζεν ἐνίοτε, ἀποθαυμάζουσα ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς τὴν ὠραιότητα τῆς ἐπαύλεως· ναι! θὰ εἶναι πράγματι ὠραία ἡ ἔπαυλις κατὰ τὸ φθινόπωρον, μὲ τὰ πολύχρωμά τῆς κλεάνθη καὶ μὲ τὰ κίτρινα καὶ κόκκινα τριαντάφυλλά τῆς.

Τοῦτο κατήντησεν ἡ μοναδικὴ τῆς σκέψις. Ἐβλεπε τὸ φθινόπωρον ὡς ἐποχὴν μεμακρυσμένην, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἔφθανεν ἀναμφιβόλως ποτέ.

— Ὡ τὰ κλεάνθη αὐτά! Ἐπεθύμουν νὰ τὰ ἔβλεπα τοῦλάχιστον μαραινόμενα. Καὶ ὅτε ποτέ, εὐσεβὲς ψεῦδος ἠνάγκασε τὸν καλλιτέχνην νὰ τὴν συμβουλεύσῃ νὰ ἐχῇ ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ νὰ περιμένῃ μερικὰς ἀκόμη ἡμέρας, ἐκεῖνη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ὡς εἰ νὰ ἔλεγεν :

— Αἱ ὠραι μου εἶναι μεμετρημένα· διὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πρέπει ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ ἐν θαῦμα.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἐφάνη παρ' ἐλπίδα ὁ ἥλιος, λούσας ὅλην τὴν ἔπαυλιν διὰ τῶν χρυσῶν τοῦ ἀκτίνων καὶ ἡ νεαρὰ κόρη ἐξήτησεν ὡς τελευταίαν χάριν, νὰ τὴν καταβιβάσωσιν εἰς τὸν κήπον.

Φωνὴ ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς διέφυγε τὰ χεῖλη τῆς, καὶ, συλλέξασα ὅλας αὐτῆς τὰς δυνάμεις, ἠγγέρθη μὲ τὸν δάκτυλον τεταμένον.

Τὸ θαῦμα ἐγένετο. Τὰ κλεάνθη ἠνθισαν καὶ ἐκάλυψαν ὀλόκληρον τὴν οἰκίαν μὲ τὸ ποικίλον χροῶμα τῶν, ὠραιότατα δὲ κίτρινα καὶ κόκκινα τριαντάφυλλα συνεπλήρουν τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο θέαμα.

— Ἄ! ἐπιθύρισε μὲ ἐκστατικὴν φωνήν, τὴν δυνάμει πλέον νὰ ταξειδεύσω.

Ἦντως τὴν ἰδίαν νύκτα παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ὡς μικρὸν πτηνόν, τὸ ὁποῖον κρεμᾷ τὸ κεφάλαιον τοῦ κάτω ἀπὸ τὴν πτέρυγάν του. Μετέβη εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, χωρὶς διόλου νὰ ὑποπτεύεται, ὅτι ἡ τέχνη ἔδειξεν εὐσπλαγχνίαν, τὴν ὁποίαν ἡ ἀμετατρέπτους νόμος ἀκολουθοῦσα φύσις ἠρνήθη, καὶ ὅτι ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης ἐξωγράφισεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τὴν πλήμυραν ἐκείνην τῶν ἀνθέων, ὅπως ἡ πτωχὴ κόρη ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον μὲ τὴν παρήγορον ἀπάτην, ὅτι ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καὶ ὅτι τὰ ἄνθη ἐκεῖνα ἐμεδίασαν εἰς τὴν σβεσθεῖσαν ψυχὴν τῆς.

N. Σ.

ΑΣΤΕΙΑ

Ἐξώθεν τοῦ κακουργοδικείου :

— Δὲν μοῦ λές ποιὸς ὁ λόγος νὰ τὸν καταδικάσουν εἰς 101 ἐτῶν φυλάκισιν;

— Μὰ φαίνεται ὅτι ἦτο ἔνοχος.

— Ἄφες τα... ὅλοι πεθαίνουν πρὶν ἀποτίσουν τὴν ποινὴν τοῦς.

Εἰς τοῦ ἰατροῦ :

— Ἐχὼ κἄτι πόνοους στὸ κεφάλι, αἰσθάνομαι ὅτι χάνω τὸ μνημονικὸ μου.

— Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω.

— Πῶς αὐτὸ;

— Ἀλλοίμονον! ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ λησμονεῖτε... νὰ πληρώνετε τὸν λογαριασμὸν μου.

Εἰς τὸ καφενεῖον :

Ὁ πελάτης : — Βρὲ τί καφές εἶναι αὐτός; ὅλο ρεβύθια!...

Τὸ γκαρσόν : — Νά! ὁ καφετζῆς μας ξέχασε νὰ τ' ἀνακατώσῃ μὲ καφέ.

Mme Louise d'Alq

Τα αναγνώσματα καὶ αἱ συναναστροφαι τῶν κορασίων.

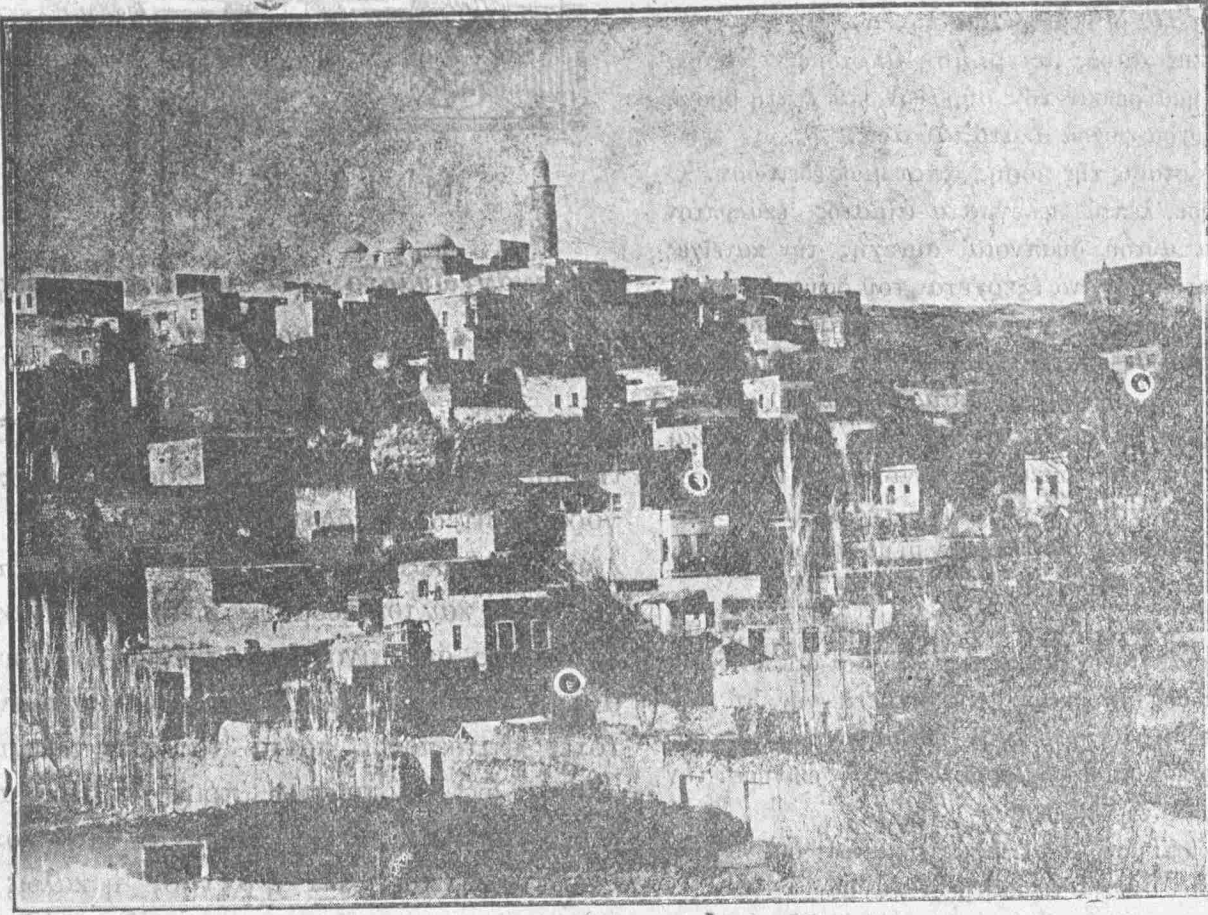
Πολλοὶ μητέρες, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς διατηρήσεως τῆς αθωότητος τῆς κορασίδος, απαγορεύουσιν αὐτῇ πᾶσαν ἀνάγνωσιν· οὐδὲν θέλουσι νὰ διδάξωσιν αὐτὴν ἐκ τῶν πραγμάτων τοῦ βίου καὶ τοῦ κόσμου. Εἶτα, τῆς ἡλικίας επιστάσης, ἀνευ τίνος παρασκευῆς, ἀνοίγουσιν αὐτῇ πᾶσας τὰς θύρας καὶ, ἀναγκαζόμενοι, τότε, ἐπιτρέπουσι πάντα τὰ αναγνώσματα. Τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προέρχεται ἐξ ἀμελείας καὶ ἀπλως πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κόπου φροντίδος τίνος. Ἀλλ' ἡ μήτηρ, ἡ καλῶς ἐννοοῦσα τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸ καθήκον αὐτῆς, μὲν κατα μικρὸν τὴν θυγατέρα αὐτῆς εἰς τὸν βίον· ἐξηγεῖ, ἀναλύει συτῆ τοῦτον, οὐχι καθ' ὀλοκληρίαν ἀπομακρύνουσα ἀπ' αὐτῆς τὰς ἀκάνθας, ἵνα μόνον τὰ ἄνθη καταλίπη, ἀλλὰ διδάσκουσα αὐτὴν μόνον ν' ἀποφεύγῃ καὶ νὰ ὑποφέρῃ αὐτὰς.]

Δὲν πρέπει ν' ἀποκλείωνται ἀπολύτως τὰ μυθιστορήματα. Ἄν πράξητε τοῦτο, ὠθεῖτε τὰ τέκνα ὑμῶν εἰς τὸ ν' ἀπατῶσιν ὑμᾶς καὶ ἀναγινώσκωσιν αὐτὰ κρυφίως· τοῦτο μόνον πράττετε : ἐκλέγετε ἐπιμελῶς καὶ φροντίζετε νὰ ἐξάγητε ἐξ αὐτῶν τὸ χρήσιμον ἠθικὸν συμπέρισμα. Εἶνε ἀναγκαῖον εἰς τὰς θυγατέρας ἡμῶν νὰ δύνανται ν' ἀσφαλίζωνται εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ βίου καὶ κατὰ τῶν ἐπιθέσεων τῶν ἀνδρῶν· πῶς θὰ ἠδύναντο νὰ πράττωσιν τοῦτο, ἀν ἐκρατοῦμεν αὐταῖς κλειστὴν τὴν θύραν τοῦ κόσμου μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ ἐκσφενδονήσωμεν αὐτὰς εἰς τὸν τυφῶνα ἀνυπερασπίστους;

Ἰδιαιτέρα ἀπαιτεῖται φροντις εἰς προφύλαξιν τῶν κορασίων ἀπο κακῶν γνωριμιῶν. Ταῦτα ἐνθουσιῶσιν ευκολώτερον, μόνον τὴν ἐπιτοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν προσλάμπουσαν στυλπνὴν ἐπιφάνειαν βλέποντα καὶ ἰδιαιτέρως διατεθειμένα ν' ἀκολουθήσωσι τὰς ὁρμας αὐτῶν. Πρὸ πάντων, πρέπει ν' ἀπομακρύνωμεν ἀπ' αὐτῶν τὰς ἀσώτους καὶ ἀνοήτους νεαράς γυναῖκας. Κόρη τῆς ἡλικίας αὐτῶν καὶ τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς θέσεως σπανίως γίνεταί ἐπιβλαβῆς, γυνὴ δὲ προβεβηκυῖα θὰ παρῶσχη ἐν γένει καλὰς συμβουλὰς, ἐνῶ αἱ τοῦ κόσμου νεαραὶ γυναῖκες μόνον τοῦτο πράττουσι· παρασύρουσιν εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἀπομακρύνουσιν ἀπὸ τῶν σοβαρῶν τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας καθηκόντων.

H.

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ * * * * *

1^η Απομυκ τής Νίγδης.

Ἀποστολεὺς ΚΑΡΗΛ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἰδέαι φιλοσοφικὰ τοῦ Φασουλῆ τοῦ τενεκέ.

Α'.

Ἐπήγανε κι' αὐτὰ τὰ θαυμαστά
τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ κλέη,
τὰ μόνα ποῦ δὲν ἦτανε πλαστά
καὶ ξένοι τὰ θαυμάζαν κορυφαῖοι.

Με τὰ σκυλιὰ τῶν δρόμων καὶ μιά δόξα
γκρεμίστηκε κι' αὐτὴ σὲ μίαν ἡμέρα,
μὰ δὲν θὰ φύγουν ἀρὰ γε κι' ἐκείνες
ἢ Δόξες ποῦ γυρίζουν μέσ' στὸ Πέρα
καὶ κνηγοῦν μὲ βέλη καὶ μὲ τόξα
κι' ἐμβολιάζουν ὅλους μὲ τοξίνες;

Β'.

Δὲν ἐφθάναν τὰ χάλια μας τὰ τόσα,
ἢ φτώχεια ποῦ μᾶς δέρνει νύκτα μέρα
κι' ἐκεῖνα ποῦ τραβοῦμαι γιὰ διὰ γρόσσα,
μόνο χαλοῦν τοὺς δρόμους μας στὸ Πέρα.

Καὶ τώρα γιὰ νὰ πᾶμε στὴ δουλειά μας
χαντάκια καὶ γεφύρια συναντοῦμε
καὶ βγαίνουν κάθε τόσο τ' ἀντερά μας...
λυπήσου μας, Θεέ, τὸ τί τραβοῦμε!

©

Στὸν ἄνθρωπο δὲν φθάσαν τὰ γαϊδούρια
κι' ἀμάξια κατεσκεύασε μὲ φούρια
δὲν ἤρκεσαν κι' ἐκεῖνα στὸν κανάγια
καὶ πῆγε καὶ κατάφερε τραμβάγια,
ποδήλατα, εἰσπῆς, σιδηροδρόμους,
καὶ χίλιους ἄλλους τόσους περιδρόμους·
ἀλλὰ κι' αὐτὰ τοῦ φάνηκαν δυσκίνητα
κι' ἐφεῦρε μὲ τὰ χρόνια τ' αυτοκίνητα.

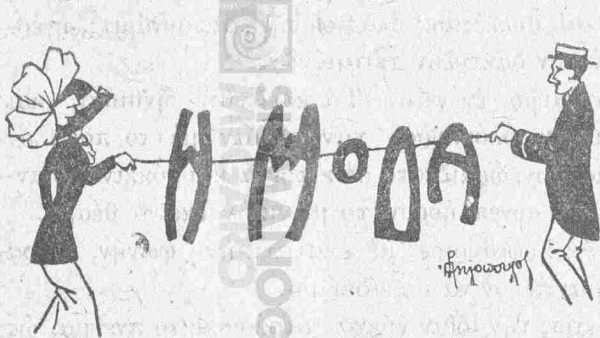
Τώρα μᾶς φέρει καὶ ὁδοστρωτήρας...
αὐτοὺς τοὺς νέους τοὺς ὀλετήρας·
πολλοί, νομίζω, θὰ συγχωροῦσαν
ἐὰν ὀλίγους καλοὺς φαστήρας
τσαλαπατοῦσαν.

Γ'.

«Τίμα τὸν πατέρα σου,
τίμα τὴν μητέρα σου,
μακάριος νὰ ζήσης
καὶ νὰ πολυχρονήσης».

Μ' ἂν ἐγεννήθην, ὦ Θεέ, νόθος ἐντὸς τῶν νόθων
κι' ἐξ ἀκολάστων πόθων,
ποῖον πρέπει νὰ τιμῶ
καὶ ποῖον νὰ βλαστημήσω;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

Ποῖα θὰ εἶναι ἡ μόδα κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν; Καλὸν εἶναι νομιζομεν νὰ εἴπωμεν δύο λέξεις. Εἶναι, ἄλλωστε, ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ὅλα τὰ σαλόνια συζητεῖται τὸ ζήτημα τοῦτο.

Λοιπόν, κατὰ τὰς τελευταίας ἐκ Παρισίων πληροφορίας, αἱ γενικαὶ γραμμαὶ τῶν ἐνδυμασιῶν θὰ μείωσιν αἰ αὐταί, ὡς καὶ κατὰ τὴν λήξαν ἐποχὴν· τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον θὰ καταργηθῆ, εἶναι ἡ μπάντα, ἡ ὁποία περιέσφιγγε καθ' ὑπερβολὴν ὅλον τὸ φάρδος τοῦ φορέματος καὶ τὸ ἀντράβ εἰς τὸ μέρος τῆς κνήμης, τὸ ὁποῖον, γελοῖον καὶ ἄχαρι, ἐμπόδιζε τὸ κανονικὸν βάδισμα καὶ ἐδίδε μίαν ἀκαλαίσθητον ἐντύπωσιν ἂν ἡ κυρία, ἤτις τὸ ἔφερε, δὲν εἶχε σῶμα ἀγαλματώδες ἀρχαίας τινὸς νύμφης.

Ἀλλὰ καὶ ἂν καταργηθῶν αὐτὰ, ἡ σιλουέττα θὰ μείνῃ κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν στενὴ καὶ συνεσφιγμένη, κατὰ τὸ σύστημα τῶν ρόμπ-ἀμπιέρ, ὅπερ θὰ ἐπικρατήσῃ διὰ τὰς ἐνδυμασίας τῆς ἐσπέρας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ κοστοῦμ-ταγιέρ, θὰ μείνῃ μὲ τὴν jupe corselet, ἡ ὁποία θὰ κρατῆται δι' ἐλαστικῶν κορσέ μὲ μεταξωτὸν τρικὸ. Τὸ φόρεμα τοῦτο θὰ εἶναι ὡραῖον, καθότι θὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει παντελῶς κορσέ.

Εἰς καλὸς τύπος κοστοῦμ-ταγιέρ γίνεται ἐν droit fil, ἐμπρὸς μόνον καὶ πίσω ὀλίγον καμπυλωτὸν διὰ ραφῶν πλαγίων ἀνωτέρω τῶν ἰσχιῶν (γόφων) καὶ ἐκεῖθεν ἀνοιγόμενον ἐν soufflet sur deux ou trois plis, αἰτινες ἐπιτρέπουσι τὸ ἐλεύθερον βάδισμα. Ὅσον πάλιν ἀφορᾷ εἰς τὴν ζακέτταν, αὕτη ἔλαβε τὸ μέσον μῆκος· δὲν εἶναι πλέον ὡς ἡ θερινὴ μακρὰ καὶ φθάνουσα μέχρι τῶν ἰσχιῶν, οὔτε πάλιν ἡ φθινοπωρινὴ μακρὰ, καλύπτουσα κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν φούσταν, ἀλλὰ κάτι μέτριον, ποικίλον ἐκ τῶν 75—85 ἑκατοστ. τοῦ μέτρου, ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματος. Μεγάλια ρεβέρ ἀπὸ μεταξωτὸν ἢ γουναικὸν μαλακὸν θὰ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν κοστοῦμ τροτιέρ.

Αἱ φούσται ἔχουσι περιφέρειαν 2—2,5 μέτρων, γίνονται δὲ ἀπὸ ὑφάσματα ἐγχρώμα ἀφθόνως ἐστολισμένα μὲ σχέδια φαντασί Ἰνδικοῦ καὶ αἰγυπτιακοῦ ρυθμοῦ, θὰ καλύπτονται δὲ ἀπὸ μουσελὶν μεταξωτὴ ἢ δαντέλα, ὅπερ θὰ δίδῃ περισσοτέραν πλοκὴν εἰς

Ἡ πόλις, τῆς ὁποίας τὴν ΒΑ ἄπομιν παριστᾷ ἡ ἄνω εἰκὼν, ὑπαγομένη διοικητικῶς εἰς τὸν νομὸν Ἰκονίου, εἶναι ἔδρα διοικητοῦ, ἅμα δὲ καὶ μητροπόλιτος, καθότι περὶ τὴν Νίγδην εἶναι ὁ συμπαγέστερος ὀρθόδοξος πληθυσμὸς, ἀπέχει δὲ ἀπὸ τοῦ Οὐλοῦ-κησλά, ἐνθα τελευταίως ἤρχισε νὰ σταθμεύῃ ὁ σιδηρόδρομος Βαγδάτης, ὥρας ὀκτώ. Ἀριθμεῖ 26,000 περίπου κατοίκων, ὧν 24,000 εἶναι Τούρκοι, 1000 Ἀρμένιοι καὶ 1000 περίπου ὁμογενεῖς. Ἡ τοποθεσία τῆς Νίγδης εἶναι μαγευτικὴ. Κατὰ τὸ ΝΑ σημεῖον αὐτῆς κείται ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἰωάννου Προδρόμου, ἡ μόνη ἐκκλησία τῆς ὀρθόδοξου κοινότητος, ὀλίγον δ' ἀνωτέρω αὐτῆς προβάλλει τὸ περικαλλὲς οἶκημα τοῦ μητροπόλιτος. Πρὸς νότον τῆς μητροπόλεως, μεταξὺ δὲ αὐτῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας, κείται τὸ σχολεῖον, περιλαμβάνον Ἀρρεναγωγεῖον (πλήρης Ἀστικὴ), Παρθεναγωγεῖον καὶ Νηπιαγωγεῖον, πρὸς συντήρησιν τῶν ὁποίων ἡ κοινότης δαπανᾷ ἐτησίως περὶ τὰς 200 λίρας. Τὸ διδάσκον προσωπικὸν συνίσταται ἐκ δύο διδασκάλων, ἐχόντων καὶ ἓνα βοηθόν, καὶ ἐκ δύο διδασκαλισσῶν, ἐξ ὧν ἡ μὲν παρθεναγωγός, ἡ δὲ νηπιαγωγός. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν συμποσοῦται εἰς 75, τῶν δὲ μαθητριῶν εἰς 60.

Περίξ τῆς Νίγδης κατὰ κυλικὴν περιφέρειαν, εἰς ἀποστάσεις δὲ ἀπὸ 1/2 τῆς ὥρας μέχρι 3 καὶ πλέον ὥρων εἶναι πολλὰ χωρία ἑλληνικά, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων μητρικὴν γλῶσσαν ἔχουσι τὴν ἑλληνικὴν, ἀλλὰ δυστυχῶς παρεφθαρμένην, καὶ διατηροῦσι σχολεῖα ἀξιόλογα.

τὰ σχέδια καὶ τὰ χρώματα. Τὰ μεταξωτὰ θὰ εἶναι ἐφέτος ἀφθονώτερα ἢ κατὰ τὴν παρελθούσαν περιόδον.

Ἀλλὰ τὰ καπέλλα τῆς ἐποχῆς ποῖα θὰ εἶναι; Μεγάλια ἢ μικρά; καὶ τὰ δύο σχήματα θὰ ἔχουσι τὰς λάτρεις των. Ἀλλὰ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπικρατοῦν τὰ μικρὰ τὸκ ἀπὸ βελούδο μαῦρον καὶ δαντέλαν ἐσωτερικὴν καὶ πτερά λευκά· ἢ τὸκ ἀπὸ panne loutre μὲ μπόρ ὑψωμένα καὶ δέσιμον ἀπὸ χρυσοῦν γαλόν, ἢ καπέλλον τρίχινον μαῦρο μὲ πτερά. Ἀκριβῶς δηλαδὴ ὅπως φαίνονται εἰς τὴν εἰκόνα μας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Στηθόδεσμος εις τούς πιθήκους. — Τί υποφέρουν τὰ καυμένα τὰ ζῶα ἀπὸ τούς ἀνθρώπους! Δὲν ἀρκεῖ ὅτι τὰ τρώομεν, τὰ ἡμερόνομεν καὶ τὰ μεταχειρίζομεθα εἰς ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς ἀγγαρίας, τώρα ἀρχίσασμεν ν' τὰ φοροῦμεν καὶ . . . κορσέ. Ἡ δεσποινὶς Ἀραβέλλα Κεγκάλι, θέλουσα ν' ἀποδείξῃ πόσῃ βλάβῃ φέρει ὁ στηθόδεσμος εἰς τὸ σῶμα τῶν κυριῶν, ἔβαλε τοιούτους εἰς τὸ σῶμα μερικῶν ἀθῶων πιθήκων. Τὰ δυστυχῆ ζῶα ἀμέσως ἔχασαν τὴν εὐθυμίαν τῶν, κατέστησαν μελαγχολικὰ καὶ νευρασθενικά. Ὁ στόμαχός τῶν πλέον δὲν ἠδύνατο νὰ χωνεύσῃ ὡμὰς ὀπώρας, ἀλλὰ μόνον ζυμαρικά καὶ νερὸ Βισύ. Ἄρα γὰρ τὸ πείραμα τοῦτο θὰ πείσῃ τὰς κυρίας μας περὶ τῶν κακῶν τοῦ στηθόδεσμου ἀποτελεσμάτων, ἢ μήπως ἀντὶ νὰ πεισθῶσι νὰ μὴ φοροῦν, πείσουν καὶ τούς πιθήκους νὰ . . . τὰς μιμηθῶσι ;

Τὰ νεώτερα καπέλλα. — Ἡ μόδα μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν. Κάτω τὰ πτερὰ! κάτω τὰ ἄνθη καὶ αἱ ταντέλλαι! Τὰ καπέλλα πλέον θὰ εἶναι ὅλως διόλου ἀπλᾶ μὲ μίαν ταινίαν ἕξ ὑφάσματος, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τὴν ταινίαν αὐτὴν κάτι τι πρέπει νὰ ζωγραφισθῇ, ἐν πτηνόν, εἰς κλάδος, ἐν ἄνθος ἢ ὅ,τι ἄλλο ἐπινοήσῃ ἡ γυναικεία φαντασία. Οἱ ζωγράφοι τῆς Ν. Ὑόρκης ἤρχισαν τὴν νέαν τῶν ἐργασίαν καὶ καθώρισαν καὶ τὸ τιμολόγιόν τῶν: Εἰς περὶ τῆς 50 φράγκα, ἐν πτηνόν τῆς Ν. Ἀμερικῆς 625 φρ. καὶ οὕτω καθεξῆς.

Θέλετε νὰ μάθητε ποίαν ἀξίαν ἔχετε; (Ὁμιλοῦμεν πρὸς τὰς δεσποινίδας μας). — Ἀκούσατε: Εἰς τὰ μέρη, ὅπου ἀγοράζεται ἡ σύζυγος καὶ δὲν ἀγοράζει, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν Εὐρώπην μας, ἡ τιμὴ τῶν γυναικῶν ἔχει ὀρισθῆ ἢ prix fixe. Οὕτως εἰς τὴν Καμπούαν ἀγοράζεται μὲ δέκα ταράνδους, εἰς τὸ Τουρκεστάν μὲ βούτυρον ἴσου πρὸς τὴν μνηστὴν βάρους, εἰς Οὐγάνδαν ὑπὸ τὸν Ἰσημερινόν μὲ 6 βελόνις καὶ ἐν δέμα φυσίγγια καὶ εἰς τὴν βόρειον Αὐστραλίαν μὲ ἐν κοῦτὶ σπύρτα!..

Τὸ συνέδριον τῶν Βρυξελλῶν ἐπὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς ἐπεράτωσε τὰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας του, αἱ ὁποῖαι πραγματικῶς περιεστράφησαν εἰς τὰ σπουδαιότερα ζητήματα τῆς ἀνατροφῆς. Τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου ἀπετέλεσαν 7 τμήματα, ἅτινα ἐξήτασαν ὑπὲρ τὰ 60 ζητήματα. Τὸ πρῶτον τμήμα ἀφιερῶθη εἰς τὴν μελέτην τῆς παιδικῆς ἡλικίας, δέκα δὲ ζητήματα ἐτέθησαν ἐπὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ παιδὸς καὶ ἐπὶ τοῦ πρακτικωτέρου τρόπου, δι' οὗ θὰ μνηθῆ περισσότερον ἕξ αὐτοῦ τὸ διδάσκον προσωπικόν. Τὸ δεῦτερον τμήμα ἐξήτασε τὴν οἰκογενειακὴν ἀνατροφὴν πρὸ καὶ μετὰ τὴν σχολήν. Τὸ ἕκτον τμήμα ἠσχολήθη ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ καὶ περιπλόκου ζητήματος τῶν ἀνισορρόπων παιδιῶν, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὅταν αἱ διάφοροι ἐκθέσεις καὶ γνωμοδοτήσεις μελετηθῶσι, θὰ ἐκδοθῆ ἐν μέγα ὑπόμνημα, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐκτίθενται τὰ ζητήματα καὶ αἱ συζητηθεῖσαι γνώμαι.

Ἡ χάρις καὶ ἡ μόδα. — Κάθε ἐποχὴ ἔχει καὶ ἕνα χαριτωμένον τύπον ἐνδυμασίας. Αὐτὸς ὁ κανὼν φαίνεται ὅτι δὲν ἐπαληθεύει τώρα,

ὅπου ἡ μόδα ἐβακχίασε κυριολεκτικῶς μὲ τὰ ἀντραβέ καὶ τόσας ἄλλας ἐκκεντρικότητας. Καὶ ὅμως ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν δεικνύει

ἕνα ὡραιότατον τύπον χειμερινῆς ἐνδυμασίας ὁ ὁποῖος διακρίνεται διὰ τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν χάριν του.

Τὰ ἀεροπλάνα. — Ὅλα τὰ δυστυχήματα τῶν ἀεροπλάνων δὲν συνετέλεσαν διόλου εἰς τὸ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ὄρεξιν τῶν ἀεροπλανιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀρχίζουν νὰ μεταφέρουν καὶ εἰς ἕψος 500 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν ὅλας τὰς ιδιοτροπίας τῶν. Εἰς μίαν ἀεροπλανικὴν ἐκδρομὴν ἐνὸς Ζέπελιν, οἱ ἐπιβάται του, 4 ἐν ὄλῳ, ἤρχισαν νὰ παίζουσὸ βαρότητα παρτίδα Bridge καὶ δὲν κατέβησαν, πρὶν τὴν τελειώσουν.

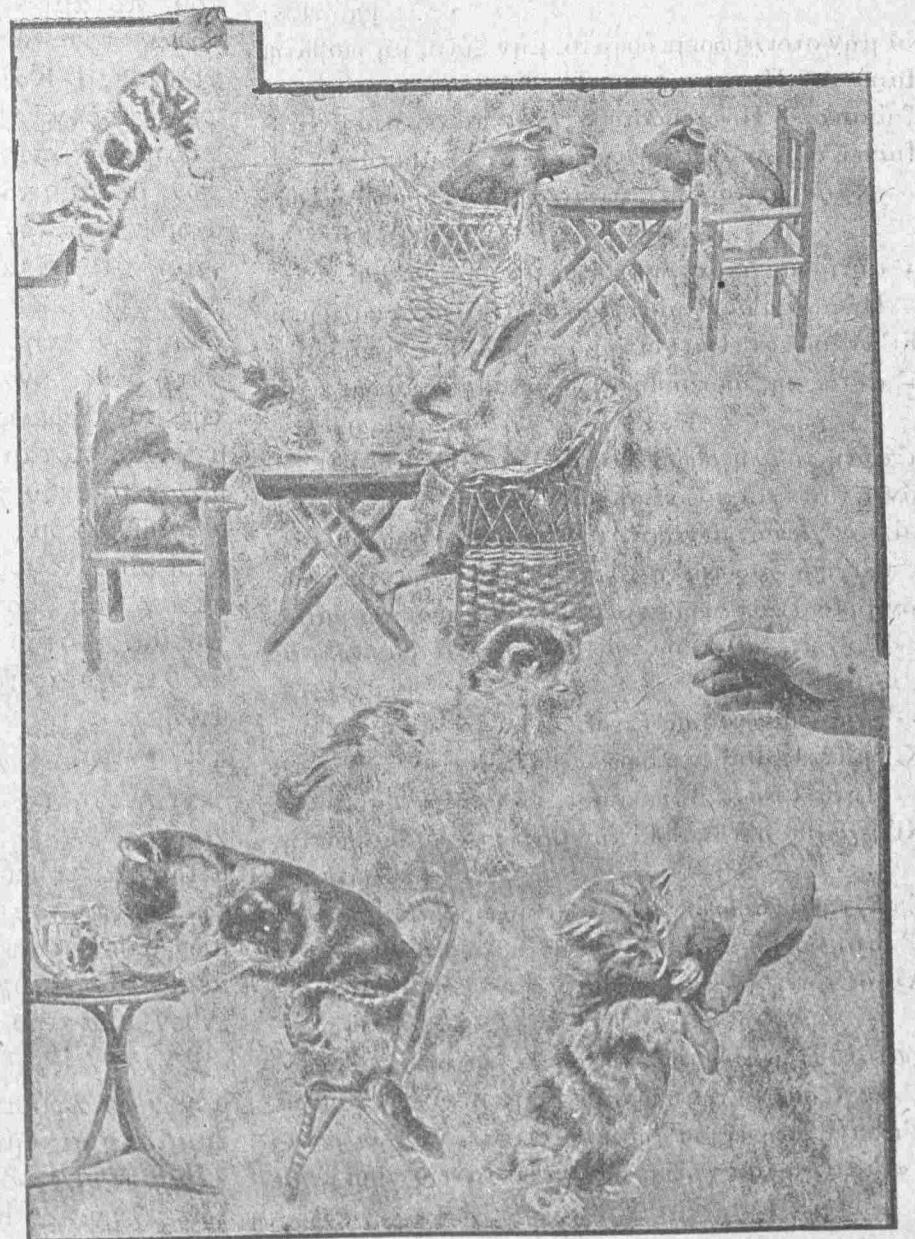
Τὸ θέατρον. — Εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου τὸ φθινόπωρον ἀνοίγει τὰς πύλας τῶν θεάτρων. Εἰς τὸ Παρίσι συνεκεντρώθησαν οἱ καλλίτεροι καλλιτέχναι καὶ ἤρχισαν νὰ παριστάνουν νέα ἔργα. Ἡ πτώσις τῶν φύλλων καὶ αἱ πρῶται τῆς βροχῆς ψεκάδες δίδουν τὸ σύνθημα τῆς θεατρικῆς ἀναγεννήσεως. Ἄλλ' αὐτὰ συμβαίνουν ἄλλοῦ καὶ ὄχι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἢ ὁποῖα τὴν ἐποχὴν αὐτὴν μένει μὲ τὰ θεάτρα της κλειστὰ καὶ χωρὶς καμμίαν καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν, ἐκτὸς ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν αἰσθανόμεθα ὅταν περιπλανώμεθα εἰς τοὺς χαλασμένους δρόμους μας.

Εἰς γάμος. — Ὁ κ. Ἰωάννης Σὸν ἐνυμφεύθη τὴν κυρίαν Ἄνναν Γουδάν. Τὸ ταπεινὸν συνοικέσιον δὲν ἔχει τίποτε ἄξιον λόγου διὰ ν' ἀναγραφῆ καὶ ἐδῶ, ἀν δὲν σημειωθῆ ὅτι ὁ μὲν ἀνὴρ ἦτο 82 ἐτῶν καὶ ἡ νύμφη 71! Παρόμοιοι γάμοι δὲν εἶναι σπάνιοι. Τὸ νὰ «ἐνόση τις τὸ μέλλον του» μετὰ τῆς βασιλίσεως τῆς καρδίας του εἰς τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν τοῦτο φαίνεται ὅτι ἀνοικτιμῶνως κλείεται, δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐλπίς ἀνθεὶ αἰωνίως εἰς τὰς καρδίας τῶν θνητῶν ἀνθρώπων; . . .

Τὸν Νιαγάραν μέσα εἰς ἐν βαρέλιον. — Ὁ Μπόπ Λεὲς κατόπιν στοιχήματος ἐνεκλείσθη εἰς ἐν χαλύβδινον βαρέλιον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν καταρράκτην τοῦ Νιαγάρα, ὁ ὁποῖος τὸν παρέσυρεν εἰς τὴν δίνην τῶν ὑδάτων. Ὁ Λεὲς κατῴρθωσε νὰ μὴ πληγωθῆ καὶ ν' ἀνεγκυθῆ μὲ τὸ βαρέλιόν του, κατόπιν ταξειδίου μιᾶς ὥρας διηγεῖται ὅμως μετὰ φρίκης ὅτι τὰ ρεύματα τόσον τὸν εἶχον κάμει νὰ υποφέρῃ, ὥστε ἐπίστευσεν ὅτι ἡ τελευταία του ὥρα ἔφθασε.

Τὶ ὠραῖο ταξεῖδι!

Οἱ τρόποι τῆς εὐγενείας διὰ τὰ ζῶα. — Μόνον αὐτὸ . . . ἔλειπεν. Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ μανίᾳ τοῦ νὰ ἐξομοιώσῃ τὸ πᾶν πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, ἤρχισε νὰ διδάσῃ καὶ τοὺς τρόπους τῆς ἐν τῇ τραπέζῃ συμπεριφορᾶς καὶ εἰς τὰ ζῶα. Βλέπετε λοιπὸν γάτας, σκύλλους, λαγούς καὶ ποντικούς, ὅταν πρόκηται νὰ φάγουν, νὰ φοροῦν τὴν πετσέτιτσα τῶν, ν' ἀναβαίνουν εἰς τὸ κάθισμα καὶ νὰ μεταχειρίζονται. . . μαχαίρια καὶ πηρούνια! Ἡ παρατιθε-

μένη εἰκὼν παριστᾷ σκηνᾶς τινας ἐκ τῆς τοιαύτης ζῳικῆς εὐγενείας.

Ο ΠΡΩΤΟΜΑΣΤΟΡΑΣ

Τραγωδία βραβευθείσα ἐν τῷ τελευταίῳ
Διαγωνισμῷ τοῦ ἐθνικοῦ
Πανεπιστημίου,

ΕΡΓΟΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΨΗΛΟΡΕΙΤΟΥ (Ν. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ)

Ἡ τραγωδία αὕτη ἔχει ὡς βᾶσιν τὴν περὶ τῆς Γεφύρας τῆς Ἄρτης πανελληνίου παράδοσιν, διασωζομένην ἐν τῷ ἐπομένῳ δημοτικῷ ἄσματι, ἀδομένη ἀκόμη, ὡς ἀντελήφθη κατὰ τὰς διαφορὰς ἀνά τὸ ἑλληνικὸν Κράτος καὶ τὴν ἑλληνοφώνον Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν ἐκδρομᾶς μου, ἐν μόνῃ τῇ Ἡπείρῳ.

«Χίλιοι μαστόροι δούλευαν στῆς Ἄρτας τὸ Γεφύρι¹
Ὀλημερῆς ἔχτιζαν, τὸ βράδυ γκρεμιζόνταν.

Κλαῖν οἱ μαστόροι τὸ ταχύ, κλαῖνε καὶ ξαναρχίζουν.
Μιά μέρα ἐκεῖ ποῦ χιζῖνε μὲ βουρκαωμένα μάτια,
Ξερόβαλε ἓνα φάντασμα πὸ τὸ ποτάμι μέσα

Καὶ μὲς στὴ μέση στάθηκε καὶ λέγει στοὺς μαστόρους:
— «Ἄν δὲν στοιχειώσῃς ἄνθρωπο, γεφύρι δὲν στεργιόνει.

Νὰ μὴν στοιχειώσῃς ὄρφανό, μὴν ξένο, μὴ διαβάτη,
Παρὰ τοῦ Πρωτομάστορα τὴν ὄμορφη γυναῖκα»—.

Τ' ἄκουσε ὁ Πρωτομάστορας καὶ πικροκαταπίνει,
Πιάνει τῆς στέλλει μῆνυμα μὲ τὸ χελιδονάκι:

— «Νάρθης, νάρθης, γυναῖκά μου, τ' ἔχω νὰ σοῦ
[μιλήσω]—.

Κι' αὕτη τοῦ ἀπολογήθηκε μὲ τὸ χελιδονάκι:

— «Πέ μου κι' ἂν εἶναι γιὰ καλὸ νὰ βάλω τὰ καλά μου.

»Κι' ἂν ἴσως κι' εἶναι γιὰ κακὸ νὰ βάλω τὰ λεράμους»—

Κι' αὐτὸς τῆς ἀποκρίθηκε: — «Ν' ἀρθῆς ὅπως κι' ἂν
[εἶσαι]—

Κι' αὕτη τὸ γληγορώτερο στολιζέται κι' ἀλλάζει,

Βάνει τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι στήθι

Καὶ τὸν χρυσὸν αὐγερινὸ τὸν βάνει δαχτυλίδι,

Κι' ἐκίνησε χαρούμενη νὰ πάη στὸν καλὸ της.

Τὸν βροῖκει ὅπ' ἀναστενάζε μὲ δακρυσιμένα μάτια.

— «Τ' ἔχεις, καλέ μου, καὶ βογγᾶς καὶ βαρκανεστε-

[γάζεις];—

— «Ἡ ἄρραβόνα μου ἔπεσε στὴν μεσιανὴ καμάρα,

»Κι' ἐμπῆκα καὶ δὲν μπόρεσα, κυρά μου, νὰ τὴνεύρω».

— «Μὴ θλίβεσαι, ταιράκι μου, καὶ μὴν ἀναστενάξης,

»Κι' ἐγὼ θὰ μῶ καὶ θὰ τὴν βρῶ κι' ἐγὼ θὰ σοῦ τὴν
[δώσω]—.

Ἐρρίχτηκε χαρούμενη στὴν μεσιανὴ καμάρα

Κι' ἀπὸ κοντὰ τῆς ἴπεσαν ἐξήντα δυὸ μαστόροι,

Ἄλλοι κρατοῦνε τὰ σφυριά, κι' ἄλλοι κρατοῦνε τῆς
[πέτρες,

Κρατάει κι' ὁ Πρωτομάστορας ἀγκωνιακὸ λιθάρι,

Κι' ἀρχίζου νὰ τὴν χιζῖνε στὴν μεσιανὴ καμάρα,

Κι' ἐκεῖνη μῆγει μιά φωνή, π' ἀντιλαλοῦν τὰ πλάγια:

— «Γιατί, γιατί μὲ χιζίτετε σὰν νὰ εἴστανε ὀχτροὶ μου;»

Κι' ἐν ἄξιο μαστορόπουλον ἀντιλογία τῆς δίνει:

— «Ὀλημερῆς δούλευαμε, τὸ βράδυ γκρεμιζόνταν

»Κ' εἶπε μ' ἀνθρώπινη φωνή, μ' ἀνθρώπινη λαλίτσα:

— «Ἄν δὲν στοιχειώσῃς ἄνθρωπο, γεφύρι δὲν στεργιόνει.

»Νὰ μὴν στοιχειώσῃς ὄρφανό, μὴ ξένο, μὴ διαβάτη,

»Ἀλλὰ τοῦ Πρωτομάστορα τὴν ὄμορφη γυναῖκα».

Κι' αὕτη τοῦ ἀπολογήθηκε, βαρεῖα κατὰρα δίνει:

— «Πὼς τρέμειν ἡ καρδούλα μου, νὰ τρέμη τὸ γεφύρι,

»Πὼς πέφτουν τὰ μαλλάκια μου, νὰ πέφτουν οἱ
[διαβάτες]—.

Γυρῖζει ὁ Πρωτομάστορας καὶ τῆς μιλάει μὲ πόνο:

— «Γυναῖκα μ', ἄλλαξε σκοπὸ κι' ἄλλαξε τὴν κατὰρα,

»Ἐχ' ἀδελφὸ στὴν Ξεντεῖα μὴν τύχη καὶ περάνη».

Κι' εὐτὺς ἀλλάζει τὸ σκοπὸ καὶ τὴν κατὰρα ἀλλάζει:

— «Σίδερον ἡ καρδούλα μου, σίδερο τὸ γεφύρι

»Σίδερο τὰ μαλλάκια μου, σίδερο κι' οἱ διαβάτες

»Τ' ἔχω ἀδερφὸ στὴν Ξεντεῖα, μὴν τύχη καὶ
[περάση]—.

Καὶ τὸ γεφύρι στέργιωσε κι' ἔγεινε σιδερένιο...

Αὕτη εἶναι ἡ ἔμμετρος λαϊκὴ παράδοσις

περὶ τῆς Γεφύρας τῆς Ἄρτης, ἡ χρησιμεύ-

σασα ὡς θέμα εἰς τὴν ἐν λόγῳ βραβευθεῖσαν

τραγωδίαν, ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς, ἀντὶ ν'

ἀκολουθήσῃ πιστῶς τὴν παράδοσιν, διότι αἱ

λαϊκαὶ παραδόσεις δὲν μεταβάλλονται, μὴ

διδασχθεῖς δὲ ἐκ τῆς πανηγυρικῆς ἀποτυχίας

τῆς «Μαρίας τῆς Πενταγιώτισσας» τοῦ Παύλου

Νιρδάνα, ἐξέρχεται αὐτῆς καὶ πλάττει ἐλευ-

θέρως τὸ δράμα του.

Κατὰ τὴν βραβευθεῖσαν ταύτην τραγω-

δίαν, δὲν πρόκειται πλέον περὶ τῆς Γεφύρας

τῆς Ἄρτης, τοῦ συγκεκριμένου τούτου μνη-

μείου, ἀλλὰ περὶ ἄλλης τινὸς γεφύρας, τῆς

γεφύρας ἑνὸς χωρίου, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοι-

κοι εἶχον τὴν «βλακίαν» ἀνευ οὐδενὸς ἀπο-

χρῶντος λόγου νὰ πίπτουν εἰς τὸ ρεῦμα

τοῦ ποταμοῦ αὐτῆς καὶ νὰ πνίγωνται, καὶ

κατὰ τὸν συγγραφέα εἶχον πνιγῆ ἄρκεται

χιλιάδες! Καὶ παρεμβάλλει μὲν ὁ συγγρα-

φεὺς χορὸν «θερσιτάδων» διὰ νὰ δικαιολο-

γήσῃ τὸν ὑπερβολικὸν ἀριθμὸν τῶν πνιγέν-

των, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγεται καὶ

ὁ υἱὸς τοῦ ἄρχοντος τοῦ χωρίου, διὰ νὰ ἀπο-

δείξῃ ὅτι πέραν τοῦ ποταμοῦ ὑπῆρχον ἀγροὶ

τοῦ χωρίου, καὶ συνεπῶς τὸ χωρίον εἶχεν

ἀνάγκη τῆς γεφύρας, ἀλλ' ἡ παρεμβολὴ

αὕτη δὲν δύναται νὰ καλύψῃ τὸ ἀφύσικον

τῆς συλλήψεως τῆς ἰδέας, δεδομένου, ὅτι οἱ

μεγάλοι ποταμοί, χρησιμεύουν ὡς ὄρια ὄχι

μόνον μεταξὺ χωρίων, ἀλλὰ καὶ πόλεων καὶ

κρατῶν ἀκόμη καὶ συνεπῶς οὐδεὶς ἀγρὸς τοῦ

περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίου ἠδύνατο νὰ εὑρίσκειται

πέραν τοῦ ποταμοῦ, ὥστε οἱ κάτοικοι τοῦ

χωρίου τούτου νὰ ἀναγκάζωνται χάριν τῆς

καλλιτεργείας τῶν ἀγρῶν τῶν καὶ τῆς συγκο-

μιδῆς αὐτῶν, νὰ διέρχωνται αὐτὸν καὶ νὰ...
πνίγωνται.

Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ παραδόσεως ἀνη-

κούσης εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἡπείρου, ση-

μειῶ καὶ τοῦτο, ὅτι εἰς τὴν Ἡπείρον, ὅπου

τὰ χωρία διαχωρίζονται ὑπὸ μεγάλων ποτα-

μῶν ἀγεφυρωτῶν, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ συνοι-

κῆσια ἀποφεύγονται μεταξὺ τῶν ἐνθεν καὶ

ἐνθεν ἐκάστου ποταμοῦ χωρίων.

Ἄλλ' ὁ συγγραφεὺς δὲν ἠρέσθη εἰς τοῦτο

μόνον τὸ ἀφύσικον, ἀλλὰ πλάττει τὸν «Πρω-

τομάστορα» μὲ ἄλλους τοὺς λοιποὺς κτίστας

«Γύφτους», δεδομένου ὅτι εἰς οὐδὲν μέρος

τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τῶν ἑλληνικῶν ὑπὸ

τὴν Τουρκίαν ἐπαρχιῶν καὶ νήσων οἱ «Γύφ-

τοι», οἱ ἀποκλειστικὸν ἐπάγγελμα ἔχοντες

τὴν σιδηρουργίαν, τὴν κοσμινοποιίαν καὶ τὴν

μουσικὴν, μετέρχονται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κτί-
στοῦ (μάστορα). Δὲν ἠρέσθη πάλιν καὶ εἰς
τοῦτο τὸ ἀφύσικον, ἀλλὰ πλάττει τὸν «Γύφτον
πρωτομάστορα» ξανθὸν λεβέντην, καὶ τελευ-
ταῖον δημιουργεῖ ἀνόσιον ἔρωτα μεταξὺ τῆς
ὑπερραίας μοναχοκόρης τοῦ ἄρχοντος τοῦ
χωρίου, τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς κτιζομένης γεφύ-
ρας καὶ τοῦ «ξανθοῦ λεβέντη γύφτου Πρωτο-
μάστορα»! καὶ ἡ ὑπόθεσις ὅλη ἐκτυλίσσεται
περὶ τὸν ἔρωτα τοῦτον.

Αὐτὰ εἶναι τὰ σαθρὰ θεμέλια, ἐφ' ὧν ἐθε-
μελιώθη ἡ ἐν λόγῳ βραβευθεῖσα τραγωδία, ἡ
ὅποια οὐτε ὡς σκηρικὸν ἔργον, οὐτε ὡς φιλο-
λογικὸν δύναται νὰ καταλάβῃ θέσιν μεταξὺ
τῶν διαφορῶν ἔργων τῆς νεοελληνικῆς λογο-
τεχνίας.

Ὁ συγγραφεὺς φαίνεται ἐμπεποτισμένος
μὲ τὰς ἰδέας καὶ τὰς θεωρίας τῶν νεωτέρων
μεγάλων συγγραφέων Ἴμπσεν, Μαίτερλιγγ
κλπ. καὶ ἠθέλησε νὰ συγγράψῃ ἔργον τῆς
σχολῆς αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν, ἀκρι-
βῶς διότι ἀγνοεῖ τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν. Ὁ
βρακοφόρος Κρῆς καὶ ὁ φουστανελλοφόρος
Στερεοελλαδίτης γελωτοποιοῦνται, ὅταν ἐν-
δύωνται ρεδιγκόταν. Τὸ ἑλληνικὸν δράμα
προπαντὸς πρέπει νὰ εἶναι ἑλληνικὸν ὄχι
μόνον κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν
σύνθεσιν τῶν προσώπων καὶ τῶν αἰσθημάτων.
Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ δὲν ἀνέχεται ἐν τῷ δρά-
ματι, ὅπερ ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἀναπαράστα-
σις τοῦ ἑλληνικοῦ βίου, σκηναὶ μὴ συναδού-
σας μὲ τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἑλληνι-
κὴν ἠθογραφίαν. Διὰ τὸν Ἑλληνα ὁ Γύφτος
εἶναι Γύφτος, ὃν περιφρονημένον, δειλόν, μαῦ-
ρον, ἄσχημον, πεζὸν καὶ κατηραμένον. Χί-
λιοι Παλαμάδες καὶ μύριοι Καζαντζάκηδες
δὲν δύναται νὰ τὸν ἐξιδανικεύσουν καὶ νὰ
τὸν ὑψώσουν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Ἑλληνικοῦ
Λαοῦ εἰς ὃ σημεῖον εὑρίσκονται οἱ λοιποὶ ἄν-
θρωποι. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ συγγραφεὺς δὲν
γνωρίζει τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν. Ἐσπούδασε
Μαίτερλιγγ, Ἴμπσεν, Σοφοκλέα, ἀλλὰ δὲν
ἐσπούδασε τὸν ἑλληνικὸν Κόσμον τὸν σημε-
ρινόν, τὸν δρώντα ἑλληνικὸν Κόσμον καὶ
γράφει εἰς ἑλληνικὴν δημοτικὴν γλῶσσαν θέ-
ματα ξένα.

Ἡ ἀπειρία τοῦ συγγραφέως εἶναι καταφα-
νῆς καὶ λογοτεχνικῶς ἀκόμη. Μεταχειρίζε-
ται λέξεις καὶ παρομοιώσεις εἰς εἰκόνας χωρὶς
τὴν παραμιτρὰν ψυχολογίαν.

Παραδείγματος χάριν: τί θὰ εἶπῃ «θὰ σω-
ριαστεὶ καὶ θὰ ξεκοκκαλιάσει»;

Τί θὰ εἶπῃ: «Νὰ τὰ σύννεφα... ἀντα-
ρεμένα»;

«Τρίτος γκρεμὸς» διὰ πάντα γνώστην τῆς
ἑλληνικῆς γλώσσης σημαίνει «τρίτος κρη-
μνός», διὰ τὸν συγγραφέα ὅμως τῆς ἐν λόγῳ
τραγωδίας σημαίνει «τρίτον κρήμισμα»!

«Ὅλο τὸ σπίτι σάλεψε σὰν δένδρουλλάκι
τρυφερό, ποῦ χέρια δυνατὰ θένε νὰ ξερριζώ-
σουν»!

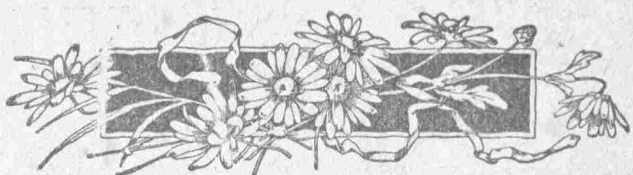
Τί νὰ θαυμάσῃ κανεὶς ἐν τῇ φράσει ταύτῃ;
Τὴν ἀστοχωτάτην παρομοίωσιν ἢ τὰ «δυνατὰ
χέρια»; Δὲν θὰ εἶταν φυσικώτερον τὸ σπίτι
νὰ σάλεψε σὰν βάρκα ἀπάνω στὰ κύματα;
Πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ συμβιδασθοῦν τὸ «δεν-
δρουλλάκι» μὲ τὰ «δυνατὰ χέρια»;

«Καὶ πιὸ σιμὰ ἢ μουσικὴ ἢ τζιγγάνα...»
Θέλει νὰ εἶπῃ ὁ συγγραφεὺς ἢ «γύφτικη μου-
σική»!

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΚΡΙΤΙΚΟΣ

1. Καὶ ὄχι, ὡς ἀναφέρει ἡ Συλλογὴ τοῦ Ζαμπελίου:
«Σαράντα πέντε μαστόροι κι' ἐξήντα μαθητοῦρια».

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

Τὸ προηγούμενα.

Ὁ Θερασύβουλος Ζωκίδης ἀγαπᾷ ἑμμανῶς τὴν Ἑλένην, σύζυγον τοῦ Ἰβάν Ρώκοβιτς, διαμένονσαν εἰς Ὀδησσόν. Ἡ γνωριμία των ἐγένεν εἰς μίαν συναυστροφήν καὶ ἔκτοτε ἡ πρὸς ἀλλήλους συμπάθεια ἤρξανε ζωηρῶς, τοσούτω μᾶλλον, ὅσον ἡ Ἑλένη διήροχτο βίον ἀφόρητον μετὰ τὸν σύζυγόν της, τὸν ὁποῖον ὁ αὐταρχικὸς πατὴρ της τὴν τὸν ἐπέβαλεν. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της, κατόπιν μίας χυδαίας σκηνης μετ' αὐτοῦ, ἀπέβλεπε πρὸς τὸν Θερασύβουλον ὡς πρὸς σωτήρα της.

Ἐν τούτοις, πιστὴ εἰς τὸ καθήκον της, ἐπάλασε πρὸς τὴν καρδίαν της καὶ ἐζήτησε νὰ διακόψῃ πᾶσαν μετ' αὐτοῦ σχέσιν της.

Ἄν ἤθελε κρίνει τις ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του, θὰ διεπίστονε μίαν νευρικήν ὑπερδιεγερσιν.

Ἐίχε γράψει ἀρκετά. Σελίδες δλόκληροι ἔκειτο πρὸ αὐτοῦ ὑγρά ἀκόμη ἐκ τῆς μελάνης, καὶ ὁ Θερασύβουλος σταματᾷ διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσῃ. Ἄλλ' αἴφνης πρὸ τοῦ τελειώσῃ τὴν ἀνάγνωσίν των με μίαν ἀπότομον κίνησιν σχίζει τὸν χάρτην καὶ ἀναφωνεῖ:

— Δὲν εἰξεύρω τί κάμνω· ὅλα αὐτὰ εἶναι περιττά· δύο λέξεις ἀρκοῦν.

Καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ τινα λεπτά, ἔλαβεν ἕν λευκὸν φύλλον καὶ ἐσημείωσεν ἐπ' αὐτοῦ:

« Ἀγαπητὴ Κυρία,

Διήλθον μίαν φοβερὰν νύκτα παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνδρός σας, ὁ ὁποῖος, ἐπιλήσιμων τῆς συζύγου του καὶ τῶν ἀρετῶν της, ὀργιάζει ἴσως ἀκόμη.

Εἶμαι πολὺ δυστυχὴς διότι σὰς τὸ γράφω, ἀλλὰ τὸ πρᾶττω διὰ νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην καὶ νὰ σὰς εἶπω, ὅτι σὰς θαυμάζω διὰ τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς σας.

Μετ' εὐκρινούς ἀγάπης
Θερασύβουλος

Υ. Γ. Ἄν νομίζετε ὅτι δύναμαι κατὰ τι πλησίον σας, εἶμαι διὰ πᾶν ἔτοιμος νὰ σὰς ὑπηρετήσω».

Ἀνέγνωσε βιαστικὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὸν φακέλλον. Κατόπιν παρεδόθη εἰς σκέψεις.

Τί ἐπρεπε νὰ κάμῃ; ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς μικρᾶς ἐπιστολῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ δειλία του δὲν τὸν ἀφήκε τίποτε νὰ γράψῃ; Ἐδίστασε: αἱ πάλιν καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν ἰδίαν τύχην καὶ αὐτὴν, ἀλλὰ ὡσάν νὰ ἐγένετο κάπρια πάλιν μέσα του, ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν φακέλλον καὶ με μίαν ἐκφραστικὴν χειρονομίαν:

— Θὰ τὴν στείλω, ἀνεφώνησεν ἡ Ἑλένη θὰ ἐννοήσῃ τὴν καρδιά μου καὶ τὴν ἀγάπην μου...

Ἐίχε πλέον ξημερώσει τὸ φῶς, καίτοι φῶς χειμερινοῦ οὐρανοῦ τῆς Ρωσίας, εἰσηροχέτο πλέον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Θερασύβουλου καὶ ἡ ἐξωτερικὴ κίνησις τῆς ἡμέρας εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ πολλοῦ. Ὁ Θερασύβουλος καλεῖ τὸν θυρωρὸν του.

— Θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς μίαν χάριν;

— Ἄν νομίζῃ ὁ κύριος ὅτι εἴμπορῶ...

— Θὰ εἴμπορέσης, ἂν θελήσῃς. Βλέπεις τὸ γράμμα αὐτό; Θὰ τὸ ὑπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν Ρισελιέ, εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Ρώκοβιτς. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ δώσῃς σὲ κανένα ἄλλον παρὰ τὴν κυρίαν του. Ἄν τὸ κάμῃς αὐτό, θὰ ἔχῃς 10 ρούβλια ἀπὸ μένα.

Ὁ Ρώσος δὲν θὰ ἠγάπα τὰ χρήματα ὅλως διόλου, ἂν δὲν ἠγοράζοντο με αὐτὰ βότκα καὶ ἰσαί. Ἐπειδὴ ὁμως ἔτυχε ν' ἀγοράζωνται, δι' αὐτὸ τὰ ἀγαπᾷ φοβερὰ καὶ θεωρεῖται ὁ περισσότερο φιλοχρήματος τῶν ἀνθρώπων.

Τὰ δέκα λοιπὸν ρούβλια πολὺ ἐγαργάλισαν τὸν Ρώσον· ἐκείνον θυρωρὸν καὶ με μίαν βαδειᾶν ὑπόκλισιν, μετὰ τὴν ὁποῖαν προσεπάθησε νὰ κρύψῃ τὰ σημεῖα τῆς χαρᾶς του, ἀπήντησε:

— Θὰ ἰδῆτε, κύριε Θερασύβουλε, καὶ κατῆλθεν.

Ἦτο πολὺ προὐ ἀκόμη διὰ νὰ δοθῇ ἰδιοχείρως μία ἐπιστολὴ εἰς τὴν κυρίαν Ρώκοβιτς. Ἐπρεπε λοιπὸν ὁ Θερασύβουλος νὰ περιμένῃ. Ἐρριπεν ἕν ἢ δύο ξύλα εἰς τὴν θερμάστραν του καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλίντρον, καίτοι δὲ δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι θὰ κοιμηθῆ, ἐν τούτοις ἡ κόπωση, ἡ νευρική ταραχὴ καὶ ἡ ἀγρυπνία τὸν ἐδάμασαν. Ἀπεκοιμήθη λοιπὸν καὶ εἰς τὸν ὕπνον του ἐν ὄνειρον γλυκὺ τὸν ἐλίκνιζεν: εἶχε τὴν Ἑλένην πλησίον του.

Ἠγέρθη μετὰ τὸν κρότον τοῦ θυρωροῦ ὁ ὁποῖος ἀρκετὰ θυρωβωδῶς ἔθετε ξύλα εἰς τὴν θερμάστραν.

— Τί τρέχει; τὸ ἔδωσες;

— Καὶ κάτι περισσότερον.

— Πῶς;

— Ἐφερα καὶ τὴν ἀπάντησιν, γραμμὴν ἀπὸ τὴν ἰδίαν.

— Δόσε την.

— Καὶ τὰ ρούβλια;

— Θὰ γίνουιν εἴκοσι.

Ὁ θυρωρὸς ἔδωσε τότε εἰς τὸν Θερασύβουλον ἕνα μικρὸν φακέλλον μετὰ τὴν διεύθυνσίν του, γραμμὴν μετὰ γυναικεῖον χαρακτήρα. Ὁ νέος τὸν ἠνοιξεν εὐθύς καὶ ἀνέγνωσε:

« Δύνασθε νὰ ἐρχεσθε ὁσάκις θέλετε.

Ἑλένη»

Δὲν ἐζήτησε περισσότερα· ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν ἔδραν του, ἔδωσεν ἕν χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὸν κομιστὴν τῶσον ὥραίας εἰδήσεως καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του μονολογῶν...

Κάτι τι ἔλεγε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη δι' αὐτὸν ἦτο ἀπαρχὴ μεγάλων γεγονότων καὶ ἡ συγκίνησις μετὰ τῆς χαρᾶς τὸν ἔρριπτον ἀπὸ μῆς σκέψεως εἰς ἄλλην, ἀπὸ ἐνὸς ὄνειρον εἰς ἕτερον.

Μετὰ ὀνειρα παρέρχονται εὐκόλως αἱ στιγμαὶ καὶ ὁ Θερασύβουλος, πλέον εἰς τὴν εὐτυχίαν του, διήλθεν ὅλην τὴν πρωΐαν, οὐδὲν ἄλλο σκεπτόμενος παρὰ τὴν Ἑλένην, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπανέβλεπε καὶ τῆς ὁποῖας ἠδύνατο νὰ σπογγίσῃ τὰ δάκρυα... ἀλλὰ πάλιν μίση δειλία τὸν κατελάμβανεν, ἡ ὁποῖα ἐπὶ τῆς περιεπέλευσός του, ὅταν πρὸς τὸ ἀπόγευμα ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ μεγάρου Ρώκοβιτς.

Ὁ θυρωρὸς δὲν ἤρχισε τὰ τῶ ἀνοίξῃ καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ χωρὶς διατυπώσεις εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ Ἑλένη ἐπεριμένε.

Δὲν ἦτο ἡ αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς, ἡ ὁποῖα μετὰ τὴν γλῆθιν καὶ τὰ κοσμήματα, μετὰ τὰ ἐπιπλά καὶ τοὺς πολυτελεῖς τάπητας ἐθάμβωνε τὸν θεατὴν καὶ τοῦ παρεῖχε τὴν ἐντύπωσιν τῆς εὐτυχίας· ἦτο μικρὰ, ἐν κομψὸν σαλονάκι μετὰ πολὺ ἀπλὴν ἐπίπλωσιν, ἀλλὰ πλήρες ἀπὸ χάριν καὶ θέλητρον.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλένη δὲν ἦτο ἡ γνωστὴ τοῦ Θερασύβουλου Ἑλένη, ἡ θέλουσα νὰ φαίνεται ὥραία μέσα εἰς τὰ βαρύνετα ἐνδύματα τῶν ἐσπερίδων καὶ τοῦ χοροῦ· ἡ περιβολὴ της εἶχε τώρα τὴν ἀπλότητα τῆς ψυχῆς της, τῆς ὁποῖας ἡ βαρεῖα θλίψις ἐξεδηλοῦτο ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Ὁ Θερασύβουλος ὅταν τὴν εἶδε ἐδειλίασε περισσότερον, ἡ μελαγχολία ἡ ἐκκεχυμένη ἐπὶ τῶν γραμμῶν, ἡ ὀχρότης ἡ ἐπικρατούσα ἐπὶ τῆς μορφῆς της, ἔδιδαν ἕν ὕφος ἀγγέλου θλιμμένου, μίαν εἰκόνα θρηνοῦσης Νιόβης, πρὸ τῆς ὁποῖας ἔμεινε στιγμὰς τινας σιωπῶν.

— Καλῶς ἦλθατε, κύριε Θερασύβουλε, εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ σὰς ἐπαναβλέπω.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία μου, εἶσθε πολὺ καλὴ, διότι μοῦ ἐπετρέψατε αὐτὴν τὴν χάριν... ὕστερον ἀπὸ τῶσων ἡμερῶν...

Ἐσταμάτησε, δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ· κάτι τι τοῦ ἐφρούσε τὸν λάρυγγα.

— Ἀκούσατε, κύριε, ἂν ἤμην ἄλλη θὰ σὰς ἔλεγα ἕν ψεῦδος διὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν πρὸς ἱμᾶς στάσιν μου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὑποκρίνωμαι καὶ φοβούμαι νὰ ψευσθῶ· ἂν δὲν σὰς ἐδέχθη ἔπανειλημμένως, δὲν τὸ ἔκαμα διότι δὲν ἠθέλον νὰ σὰς βλέπω...

— Ὄ! τὸ εἴξευρον, κυρία μου, τὸ ἐφανταζόμην, ἡ ψυχὴ μου τὸ ἔλεγε: ἡ Ἑλένη ἂν τὸ πρᾶττη αὐτό, τὸ πρᾶττει διότι...

... διότι ἐπάλασε μέσα εἰς τὴν καρδιά μου μίση πάλιν ὀδυνηρά, ἐγένετο μίση πάλιν, ἡ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ γίνετα εἰς τὴν καρδίαν ἐγγάμου γυναικός... ὦ! ὑπῆρξα πολὺ δυστυχὴς.

— Μία κυρία ὡσάν καὶ σὰς, ἡ ὁποῖα σκορπίζει τὴν εὐτυχίαν εἰς ἄλλους, εἰς ἄγγελος, μίση ψυχὴ γενναία ὡσάν τὴν ἰδικὴν σας, δὲν εἶναι ποτὲ δυστυχὴς. Ἡ νεότης καὶ ἡ καλλονὴ σας θὰ νικήσουν...

— Ὑπῆρξα πολὺ δυστυχὴς διότι παρενοήθη· ὁ σύζυγός μου δὲν μ' ἐνόησε καὶ ὁ πατὴρ μου δὲν θέλει νὰ μ' ἀκούσῃ... καὶ τοιοῦτοτρόπως μένω

χωρὶς νὰ ἔχω κάποιον, εἰς τὸν ὁποῖον ν' ἀποταθῶ, χωρὶς φόβον νὰ παρεξηγηθῶ...

Τὰ δάκρυα ἐπλημμύρισαν τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἡ φωνὴ της ἐσβέσθη μέσα εἰς ἕνα αἰφνίδιον λυγμόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόφρασε νὰ προλάβῃ.

Ὁ Θερασύβουλος ἀνεθάρρησεν, ἠγέρθη, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης καὶ με μίαν ζωηρὰν χειραψίαν τῆς λέγει:

— Ὄχι, μὴ τὸ λέγετε αὐτό· ὁ Θερασύβουλος εἶναι ἐδῶ, μέσα εἰς τὴν καρδίαν του ἔχει ἕνα βωμὸ λατρείας γιὰ σὰς, θὰ ἐξαντλήσῃ ὅλην τὴν θέρμην τῆς ψυχῆς του διὰ νὰ σὰς παρηγορήσῃ καὶ εἴμπορεῖ νὰ θυσιάσῃ τὸ πᾶν διὰ νὰ μὴ σὰς βλέπῃ νὰ κλαίετε...

Ἡ Ἑλένη ἔμεινε ἀκίνητος χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, οὔτε κἂν ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της ἀπὸ τὴν τοῦ Θερασύβουλου· ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἤκουε τέτοια θερμὰ λόγια, ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἐβλεπε τέτοιαν συμπάθειαν καὶ ἔμεινε ὡσάν μαγνητισμένη καὶ ἄφαντος.

— Naί, δὲν ἔχω ἴσως τίποτε μετὰ νὰ θυσιάσω πρὸς χάριν σας, ἀλλ' ἀφοῦ ὅλη ἡ πολυτέλεια καὶ ὁ πλοῦτος δὲν εἴμπορεσαν νὰ σὰς κάμουν εὐτυχίᾳ, λαμβάνω θάρρος, διότι βλέπω ὅτι δὲν ἀξίζουιν τίποτε ἔλα αὐτὰ, ὅταν δὲν λαμβάνουν ζωὴν ἀπὸ τὴν θέρμην τῆς καρδιάς, ὅταν δὲν φωτίζονται ἀπὸ τὸ ὡς τῆς ἀγάπης. Ἡ καρδιά μου αἰσθάνεται κοντὰ σας ὅλην τὴν δύναμιν νὰ σὰς κάμῃ εὐτυχίᾳ, διὰ νὰ εὐτυχήσῃ καὶ ἐκείνη.

Τί γλυκὰ ποῦ εἶναι τὰ ἐρωτικὰ λόγια ὅταν ἐξερχονται χροματισμένα μετὰ τὸν τόνον τοῦ ἀληθινοῦ αἰσθηματος! Ποῖος θὰ εἴμπορῆσῃ νὰ τ' ἀποδώσῃ;

Ἡ ἄφρις τ' ἀποτυπώνει πολὺ ψυχρὰ καὶ ἡ μουσικὴ αὐτὴ δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὴν χάριν, τὴν ὁποῖαν ἔχουν δι' ἐκείνον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνονται.

Ἐχουν τὴν δύναμιν νὰ νερκόνουν, νὰ λικνίζουιν μετὰ τὰ καλλίτερα ὄνειρα καὶ νὰ σηκόνουν πολὺ ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Ἡ Ἑλένη δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀντιστῆ. Εἰς τὴν καρδίαν της ὑπῆρχεν ἕν κενόν, τὸ ὁποῖον τὴν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ καὶ αἱ λέξεις αὐταὶ τοῦ Θερασύβουλου ἐνόμισεν ὅτι συντελοῦν κάπως διὰ νὰ τὸ θεραπεύσουν...

Ἀλλὰ καὶ ὁ Θερασύβουλος μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν ἐκείνην ἐγένετο εὐτυχὴς.

Ὁ ἔρωσ ὅταν ἀπὸ τὴν μυστικὴν τὴν καρδίαν καθίσταται ἐν βάρος, εἰς ὄγκος ἀφόρητος· μίση μόνη ἐξομολόγησις του τὴν ἀνακουφίζει· καὶ ὅταν αὐτὴ ἀρχίσῃ, δὲν θέλει νὰ τελειώσῃ ποτὲ...

Αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο καὶ ἡ δειλὴ ἐπροχώρει.

... Ἡ Ἑλένη ἤρχισε ν' ἀνησυχῆ· ἡ φυσικὴ της δειλία τὴν κατέλαβε.

— Κύριε, τῶ λέγει, λυπηθῆτέ με, εἶναι πλέον ἀργὰ καὶ φοβούμαι μὴ μᾶς παρεξηγήσουν...

— Σὰς ἐννοῶ πολὺ καλά, ἀλλὰ δὲν θὰ φύγω ἂν δὲν ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σας, ὅτι δὲν σὰς εἶμαι ἀντιπαθὴς, ὅτι δέχεσθε τὸν ἔρωτά μου, ὅτι δὲν με διώκετε... Ἐκτετέτε το αὐτὸ καὶ θὰ γίνω ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων...

Ἡ Ἑλένη δὲν ἀπῆντησε πρὸς στιγμὴν.

— Σιωπάτε λοιπὸν;... ὥστε θέλετε νὰ με ρίψετε εἰς τὴν μεγαλειότεραν δυστυχίαν ποῦ ὑπάρχει, τὴν ὁποῖαν σεῖς ἐγνωρίσατε, ν' ἀγαπᾷ τις χωρὶς ν' ἀνταγαπάται;

... Σὰς ἀγαπῶ, κύριε, σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

— Καὶ ἐγὼ σὰς λατρεύω.

Ἐλαβε τὴν Ἑλένην ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ τὰ χεῖλη των ἠνώθησαν εἰς ἕνα μακρὸν φίλημα, τὸ πρῶτον φίλημα, τοῦ ὁποῖου ἡ γλυκύτης θὰ μὲνη πάντοτε ἀλησιμόνητος καὶ ἡ ἀνάμνησις αἰωνία...

Ὅταν ἡ Ἑλένη ἔμεινε μόνη ἐρρίφθη ἐξηπλημένη ἐπὶ τῆς ἔδρας καὶ

— Ἦτο μοιραῖον... ἐμψύρριεν.

[ἀκολουθεῖ]

Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ

ΚΑΛΠΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

Φωνογράφων, Τσιγκογραφίας,

Γαλβανοπλαστικῆς κτλ.

Ἰδρυθὲν τῷ 1888

Κατασκευάζει καὶ πωλεῖ

πλάκας φωνογράφων τελειοτάτας

ἌΝΤΙ 10 ΓΡΟΣΙΩΝ

Μεγάλῃ ὁδῷ Τεκῆ, ἀρ. 540, ἐναντι

τῆς Τευτονίας, Πέραν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΣΙΑΝ

(Ταξιδιωτικά σημειώματα).

Δ'.

- Αποψις Ὀδησοῦ.
- Ἡ χοῆσις τῶν διαβατηρίων.
- Ἀπὸ Ὀδησοῦ εἰς Κίεβον.

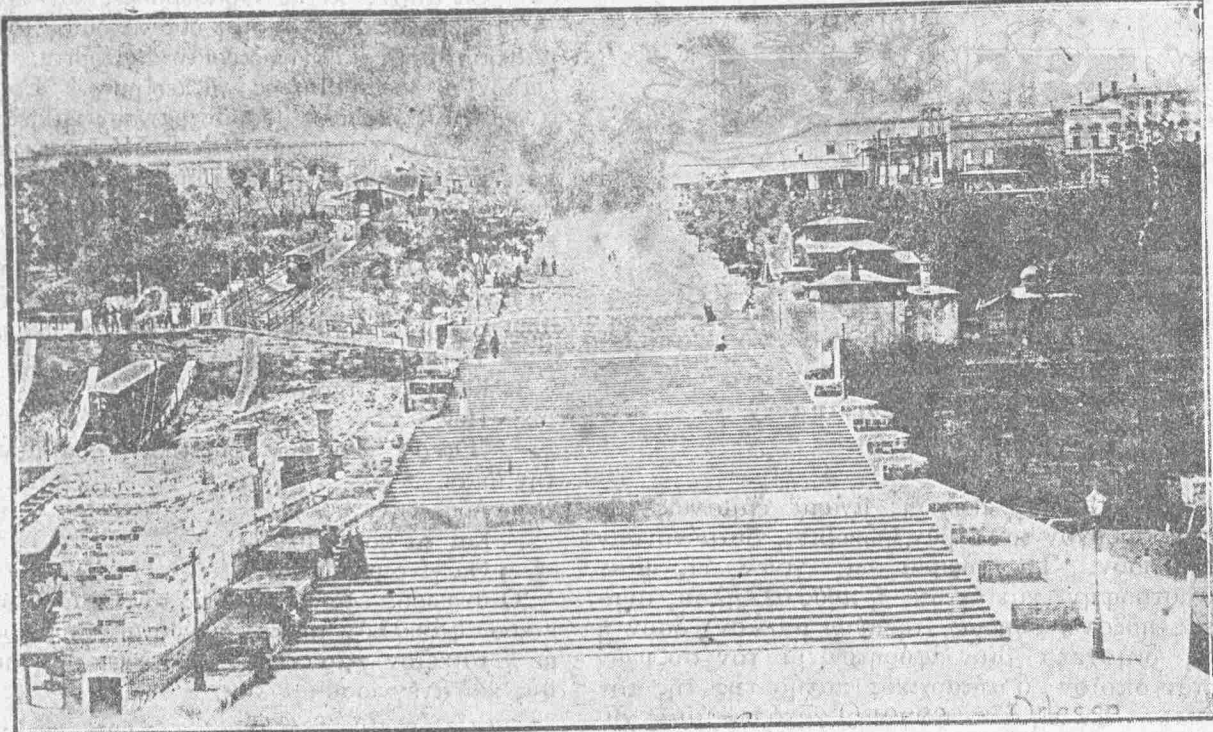
Ὁ διάπλους τῆς Μαύρης Θαλάσσης δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸν ἐν τῇ περιβαλλούσῃ τῷ ἀτμόπλοιον ἀπεράντῳ ἐκτάσει τοῦ πρασινοποῦ νεροῦ. Μόνον ἔχει νὰ θαυμάσῃ τις τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅταν ὁ κοκκινόχρυσος αὐτοῦ δίσκος κατέρχεται μεγαλοπρεπῶς καὶ χάνηται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐντὸς τοῦ ὑγροῦ στοιχείου.

Ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης καὶ ἡμισείας, ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα τῆς Κυριακῆς, ἀνεφάνησαν μακρόθεν τὰ πρῶτα τῶν περιχώρων τῆς Ὀδησοῦ παράλια· τὸ δὲ ὠρολόγιον τῆς πόλεως ἐδείκνυε μίαν ὥραν καὶ πέντε λεπτά ἀκριβῶς, ὅταν τὸ ἀτμόπλοιο, ἡ «**Καραλιέβα Ὀλγα**», παρακάμψαν τὸν λιμενοβραχίονα καὶ τὸν κυματοθραύστην, εἰσῆρχετο εἰς τὸν λιμένα καὶ προσήγγισεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀποβάθραν. Καὶ ἀμέσως αἱ κλινωστρωμαῖα τοῦ πλοίου καὶ ἄλλα χρειώδη τοῦ πλοίου ρίπτονται σωρηδὸν πρὸς ἀπολύμανσιν εἰς τὸν προσπλεύσαντα πλωτὸν τοῦ ὑγειονομείου κλίβανον.

Τώρα δέ, κατὰ τοῖαν ὥραν νομίζετε ὅτι ἀπεβιβάσθημεν;

Θὰ τὸ πιστεύητε; Εἰς τὰς τρεῖς, Ναι! δύο ὥρας περίπου διαρκοῦν αἱ διατυπώσεις τῆς ἱατρικῆς ἐπισκέψεως καὶ πρὸ πάντων τῶν διαβατηρίων. Τὸ διαβατήριον εἰς τὴν Ρωσίαν δὲν εἶναι ὅπως ἐδῶ, νὰ τὸ ἐπιδεικνύῃς εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐξερχόμενος. Μόλις ἐκκινήσῃ ἐντεῦθεν τὸ ἀτμόπλοιο, τὰ διαβατήρια τῶν ἐπιβατῶν παραδίδονται εἰς τὸν πλοίαρχον, μόλις δὲ τὸ ἀτμόπλοιο ἀρράξῃ εἰς τὴν Ὀδησοῦν, ἔρχεται ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος παραλαμβάνει αὐτὰ καὶ τὰ φέρει εἰς τὸν σταθμὸν πρὸς ἐξέλεγχιν καὶ ἐπικύρωσιν. Οἱ ἐπιβάται εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ περιμένουν τὴν ἐπιστροφὴν των ἐπὶ τοῦ ἀτμόπλοιο, ὅπου ὁ ἀστυνόμος ἐπανερχόμενος προσκαλεῖ μεγαλοφώνως ἕνα ἕκαστον κατ' ὄνομα καὶ τοῦ παραδίδει τὸ διαβατήριόν του. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, τὸ διαβατήριον εἰς τὴν Ρωσίαν πρέπει νὰ τὸ ἔχῃς πρόχειρον εἰς πᾶσαν ἀναζήτησιν: οὐδέποτε αἱ ἀποσκευαὶ σου ἀναβιβάζονται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου, ἐὰν προηγουμένως δὲν ἐπικυρώσῃ ὁ ξενοδόχος τὸ διαβατήριόν σου εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν τῆς περιφερείας του· τὸ διαβατήριόν σου θὰ δεῖξῃς εἰς τὸν θυρωρὸν τῶν μουσειῶν, διὰ νὰ εἰσαχθῇς εἰς αὐτὰ κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ θεροῦ, ὅτε, ἕνεκα τῶν διακοπῶν, μόνον εἰς τοὺς ξένους ἐπιτρέπεται ἡ εἰσοδος· τὸ διαβατήριόν σου θὰ σοῦ ζητήσῃ τὸ φρουραρχεῖον, διὰ νὰ σοῦ ἐκδώσῃ ἕδειαν νὰ ἐπισκεψθῇς τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα· τὸ διαβατήριόν σου, ἐπιθεωρημένον ὑπὸ τῆς οἰκείας σου προξενικῆς ἀρχῆς, θὰ σοῦ ζητήσῃ καὶ πάλιν ἡ ἀστυνομία, διὰ νὰ σοῦ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκ Ρωσίας ἀναχώρησιν. Τὸ διαβατήριον εἰς τὴν Ρωσίαν εἶναι τὸ φυλακτὸν σου, ὁ φρουρὸς σου ἄγγελος, τὰ ἐννενηντιαννέα ἑκατοστὰ τῆς ὑποστάσεώς σου, κἄτι τι ἐκ τῶν ὄντων ἄνευ, κἄτι τι, τὸ ὁποῖον σὲ χρειάζεται· πολλὰκις περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν σου. Ἐνα μῆνα μόλις ἔκαμα ἐν Ρωσίᾳ, καὶ ὅμως ἡ ἀνάποδη τοῦ διαβατηρίου μου ἐκαλύφθη ὀλόκληρος ἀπὸ σφραγίδας, σημειώσεις, ἐπικυρώσεις, ὑπογραφάς, ἀριθμοὺς καὶ χαρτόσημα.

Αἱ πρῶται συνοικίαι τῆς Ὀδησοῦ, ἐβραϊκαὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, δὲν ἔχουσι καμμίαν χάριν καὶ καμμίαν κομψότητα· ἀποτελοῦνται μᾶλλον ἀπὸ πρατήρια, ἐργαστήρια, ἀποθήκας καὶ ἐργατικὰς κατοικίας. Τῆς κυρίως ὅμως πόλεως, ὅπου φθάνεις δι' ἀρχοῦντας ἀνωφεροῦς ὁδοῦ, οἱ δρόμοι εὐθύτατοι, εὐρύτατοι, διασταυρωτοί, δενδρόφυτοι καὶ πρὸ παντὸς καθαρότατοι, εἶναι ὡραῖοι, καθῶς καὶ αἱ

Εἰσοδος εἰς Ὀδησοῦν.

ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομαὶ χαριέσταται καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Ἄλλ' ἡ Ὀδησοῦς ἐστερεῖτο ἀκόμη τότε ἠλεκτρικῆς ἑλξεως, τὰ δὲ προαιώνια τράμ με τοὺς κατεσκληρότας τῶν ἀχαμνόντας, ἦτο ὡς μία χονδροειδεστάτη ἀνορθογραφία ἐντὸς τῆς λοιπῆς τῆς πόλεως προόδου. Περί τῆς καθαριότητος δὲ τῶν δρόμων προκειμένου, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι εἰς κάθε πεντηκοστὸν μέτρον καὶ εἰς ὅλους τοὺς δρόμους, οὐ μόνον τῆς Ὀδησοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, ὑπάρχει ἐπιτήδες τεταγ. ἑνος ὁδοκαθαριστής, κρατῶν τὸ σάρωθρον καὶ, ἀπὸ πρωίας μέχρι νυκτός, ἀποσύρων ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐδάφους πασανδῆποτε ἀκαθαρσίαν ἢ κόπρον, τὴν ὁποῖαν ρίπτει εἰς μέγα ἐκεῖ που κλειστὸν κιβώτιον, τὸ ὁποῖον πάλιν ἐκκενώνει τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ διερχομένην κολοσσιαίαν δημαρχικὴν ἀμαξαν. Καθῆκοντα ὁδοκαθαριστοῦ ἐκτελοῦσιν εἰς πολλὰ σημεῖα καὶ γυναῖκες.

Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς ἀπέχει ἕως 25 λεπτά ἀπὸ τοῦ βουλευσάτου **Νικολαΐεφσκι**. Θαυμάσιος σταθμὸς, ἀριστούργημα ὑπὸ πᾶσαν ἔποσιν. Κίνησις ἀπερίγραπτος, ἀσύλληπτος, ἡ ὁποία σὲ κάμνει νὰ τὰ χάσῃς καὶ νὰ μὴ εὐρίσκῃς οὔτε τὸν ἑαυτὸν σου. Χιλιάδες κόσμου ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδίων, ἐπιβατῶν, φίλων καὶ συγγενῶν προπεμπόντων, κομιστῶν, ἀστυφυλάκων, ὑπαλλήλων, συναστίζονται εἰς τὰς εὐρυτάτας τοῦ σταθμοῦ αἰθούσας, ἀντικατοπτριζόμενοι δαιμονιωδῶς ἐντὸς τῶν ὁροφαιῶν ἐπὶ τῶν τοίχων καθρεπτῶν καὶ πεντηκοντάκις περισσότεροι τοιουτοτρόπως γινόμενοι, ὁμιλοῦσι, καλοῦν ἄλλήλους, ἀποχαιρετῶνται, ἀγοράζουσι εἰσιτήρια, λαμβάνουσι διευθύνσεις δρόμων καὶ ξενοδοχείων, ζητοῦσι διαφόρους πληροφορίας, καὶ κάμνουσιν ἕνα ἐκκοφωτικὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος σὲ παραζαλίζει, σὲ κάμνει νὰ μὴ ξεύρῃς τί κάμνεις, νὰ κινήσῃς αἴφνης τὰ πόδια σου χωρὶς νὰ προχωρήσῃς, νὰ τρέχῃς κατόπιν ἑνὸς ἀγνώστου, ἢ νὰ ζητῇς τὴν ἔξοδον ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ καθρέπτου. Τοιαύτη κίνησις παρατηρεῖται εἰς ὅλους τοὺς πρωτεύοντας τῆς Ρωσίας σταθμούς, κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἰδίως τῶν ταχειῶν ἀμαξοστοιχιῶν.

Λαμβάνω εἰσιτήριον διὰ τὴν Μόσχαν καί, μέσα εἰς τὸν βόμβον ἐκεῖνον τῶν ὠτων μου, μόλις ἀκούω παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου τὴν προειδοποίησιν, ὅτι ἀπὸ παρὰ τῆς 1 Ἰουλίου, ἤτοι μετὰ δέκα ἡμέρας, αἱ τιμαὶ τῶν εἰσιτηρίων θὰ ἤξαναον κατὰ 50—20 0/0 διὰ τὰς τρεῖς θέσεις.

Ἡ κλινάμαξα ἐν Ρωσίᾳ πληρῶνεται δι' ἰδιαίτερον ἠριθμημένον εἰσιτηρίον, **πλατσάκτζι**, ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ρουβλίου· τὸ δὲ εἰσιτήριον τοῦτο ἰσχύει μέχρι μεταβιβάσεως εἰς ἄλλην ἀμαξοστοιχίαν. Οὕτως ὥστε, ἀπὸ Κίεβου εἰς Μόσχαν, ὅτε ἐπέβημεν ἄλλης ἀμαξοστοιχίας, ἐπληρώσαμεν ἄλλο εἰσιτήριον διὰ τὴν κλινάμαξαν. Σημειωτέον καὶ τοῦτο, ὅτι ἐφ' ἑκάστου εἰσιτηρίου καὶ τῶν τριῶν θέσεων, λαμβάνεται, ἀπὸ τοῦ 1900, καὶ ἐν πρόσθετον τέλος 5 καπικίων διὰ τὸν **Ἐρυθρὸν Σταυρὸν**.

Εἰς τὰς 9 παρὰ τέταρτον ἢ συνολκῆ, μετὰ τὰ ἠλεκτρικὰ ἀνημιμένα, ἐκκινεῖ. Πολλοὶ προσέμπουν αὐτὴν ἀποχαιρετῶντες. Εἰς τὴν Ρωσίαν, διὰ νὰ σοῦ ἐπιτραπῇ ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου τοῦ σταθμοῦ ἔξοδος, ἐάν, δὲν ἔχῃς εἰσιτήριον ἐπιβάτου, πρέπει νὰ πα-

ρουσιάζῃς ἐν ἰδιαίτερον εἰσιτήριον, τὸ ὁποῖον λαμβάνεις ρίπτων δέκα καπικία εἰς ἕν ἐκ τῶν ἐπὶ τούτῳ ἐν τῷ σταθμῷ τεταγμένων αὐτομάτων μηχανημάτων, αἱ ἐκ τῶν ὁποῖων εἰσπράξεις προορίζονται διὰ τὴν ἀνέγερσιν εὐθηνῶν λαϊκῶν κατοικιῶν.

Ὁ καιρὸς εἶναι αἰθριος, δροσερός καὶ ἡρεμος· ἡ σελήνη φωτίζει τὰς ὑπὸ τοῦ τραίνου διασχιζόμενας ἐκτάσεις. Πρὸ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων ὅλοι οἱ ἐπιβάται πίνουν τὸ τσάϊ των. Διότι, εὐθύς ὡς ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκίνησε, παρουσιάσθη δίσκος κολοσσιαίων διαστάσεων μετὰ ὀλόκληρον συστοιχίαν ἀχιζόντων ποτηρίων τεῖου, πρὸς δέκα καπικία τὸ ποτήριον μετὰ ζακχάρους καὶ λεμονίου. Τὸ ἴδιον ἔγινε καὶ τὸ πρωτὶ. Ἄλλὰ τὸ πρωτὶ, εἰς τὰς 7, ὅταν ἐξύπνησα καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία διήρχετο πρὸ ὠραιότατων καὶ ἀπεράντων δασῶν, ἡ καταγιγίς εἶχεν ἤδη ἐκραγῆ, μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, βροχῆς ραγδαίας καὶ χαλάζης καὶ ψύχους διαπεραστικοῦ. Τοῦτο διήρχεσε μέχρι Κίεβου, ὅπου ἐφθάσαμεν εἰς τὰς 9 καὶ τέταρτον. Βλέπομεν μακρόθεν τοὺς παγχρύσους τροῦλλους τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Κίεβου, τὰς πρῶτας καὶ ἐρυθρὰς ἐκ ψευδαργύρου στέγας τῶν οἰκιῶν τῆς πόλεως. Ἡ πλινθοκάλυψις τῶν στεγῶν δὲν εἶν' ἐν χρῆσει ἐν Ρωσίᾳ.

Ἐδῶ ἀποβιβαζόμεθα. Ἡ ἀμαξοστοιχία, ἣς θὰ μᾶς φέρῃ εἰς Μόσχαν, ἀναχωρεῖ εἰς τὰς 12 παρὰ τέταρτον. Ἐκτακτος καὶ ἐδῶ κίνησις ἀνθρώπων, ἀποσκευῶν καὶ ἐμπορευμάτων εἰς τὸν ἀπεράντον σταθμὸν. Ἄλλὰ βρέχει, βρέχει. Ἀστράπτει καὶ βροντᾷ καὶ κεραυνοβολεῖ. Τὸ ἐπανωφόριον κουμβωμένον μέχρι λαιμοῦ καὶ τὸ περιλαίμιον ἀνασηκωμένον μέχρι τῶν ὠτων δὲν ἐπαρκοῦν κατὰ τοῦ ἐκτάκτως ὑγροῦ ψύχους.

Ἐν Κίεβῳ βλέπομεν καὶ τὰ πρῶτα ἠλεκτρικὰ τράμ. Εἶναι δὲ ταῦτα, ὅπως καὶ τῆς Μόσχας, παμμέγιστα καὶ εὐρυχωρότατα· σύγκεινται ἐκ δύο προσδεδεμένων κομψοτάτων βαγονίων, μετ' ἐξώστου εἰς τὸ μέσον διὰ τοὺς καπνίζοντας, χωροῦσιν ἄνω τῶν 120 ἐπιβατῶν καὶ ἔχουσι δικαίωμα εἰσοδῶν 3, 5 καί, τὸ πολὺ, 8 καπικία· διασχίζουσι δὲ τὰς πόλεις κατ' ὄλας τὰς διευθύνσεις, καὶ δὲν ἔχουν ἢ μίαν μόνην δι' ὄλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις κοινήν θέσιν.

Εἰς τὰς 12 ἀκριβῶς διερχόμεθα, μετ' ἐλαχίστην ταχύτητα, τὴν κολοσσιαίαν ἐπὶ τοῦ Δνειπέρου σιδηρῶν, μετ' ὑπερυψηλῶν ἀψίδων, γέφυραν, μήκους ἑνὸς βερστίου, ἤτοι 1067 περίπου μέτρων, ἐξ ἧς ἔχει τις ἐξ ἀριστερῶν λαμπρῶν ἐπὶ τῆς πόλεως τοῦ Κίεβου καὶ τοῦ ἱστορικοῦ ποταμοῦ θέαν. Ἡ βροχὴ δὲν ἐσταμάτησεν, ὁ οὐρανὸς εἶναι κατάμαυρος, ὅλα τὰ παραθύρα τῶν βαγονίων κλειστὰ διὰ τὴν ὑγρασίαν καὶ τὸ ψῦχος. Ἐντὸς τοῦ βαγονίου τὸ θερμομέτρον δεικνύει 15 μόλις βαθμούς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο καιρός απροόπτως έψυχράνθη. Η μεταλλαγή του καιρού έγινε τόσον αιφνιδίως, όσον ουδέποτε μέχρι τούδε συνέβη. Ο κόσμος λέγει ότι κάπου εδώ πλησίον θα έπεσε χιόν. Δεν πιστεύομεν όμως να συνέβη τούτο. Εάν εξεδίδετο τουλάχιστον καμμία έφημερίς, θα ήδύνατο να τώ αποδώσει τις εις την έκδοσίν της, διότι ξεύρετε ότι αι έφημερίδες ήρχισαν να έχουν επιρροήν τόσον επί των διαφόρων ζητημάτων, όσον και επί του ... καιρού.

Τό έσπέρας τώ ψύχος είναι διαπερασιχώτερον και ό κόσμος δεν εξέρχεται.

Φαίνεται δε ότι ή κακοκαιρία επέδρασε και εις τά ταχυδρομεία, τά όποια καθυστερούν, καθώς και εις τούς τροchioδρόμους, οι όποιοι κατήντησαν τό από Γαλατά μέχρι Πέραν διάστημα να τώ διανύουν έντός τριών ώρών. Αυτό όμως συμβαίνει εκτάκτως και πρέπει να αποδοθή εις τόν καιρόν και τόν ψυχρόν μας καιρόν.

Τό απρόοπτον του καιρού έμμήθη και τώ ύπουργείον. Αιφνιδίως εξερράγη ύπουργική κρίσις δι' άσημάντους λόγους και απροόπτως θα έπιπτε τό ύπουργείον Χακκή πασά, άν δεν ευρίσκοντο στιβαράι χείρες να τώ συγκρατήσουν. Εις την περίπτωσιν αυτήν δεν επενέβη δάκτυλος, αλλά χείρες, πράγμα, όπερ μαρτυρεί ότι δεν διατρέχομεν πλέον κίνδυνον από ξένους δακτύλους, άλλ' από τας ίδιαις μας χείρας, πιθανόν δια να αποδείξωμεν ότι ειμεθα έργα των χειρών μας.

Όπως ήθελε όμως ήμεις φρονοϋμεν άδιστακτως ότι τό ύπουργείον θα έπιπτε, άν δεν υπεχώρει ό Δζαβιτ βέης. Θα έπιπτε δε επίσης άν ή Έταιρεία των τροchioδρόμων άπεφάσιζε να κάμη γραμμήν πρό της Ύψηλης Πύλης.

Διαδίδεται μετ' επιτάσεως ότι εις την ύπουργικήν κρίσιν συνετέλεσαν πολλοί λόγοι.

Και φέρεται μεν κυριώτερος λόγος ή άποτυχία του δανείου, πάντως όμως ό κύριος λόγος της ύπουργικής κρίσεως είναι ό σχηματισμός ύπουργείου εν Ελλάδι υπό τόν κ. Βενιζέλον, ό όποιος ήρχισε να μάς άπειλή διπλωματικώς. Διότι ό κ. Βενιζέλος όμοϋ με τό χαρτοφυλάκιον του ύπουργείου των Στρατιωτικών ανέλαβε και τό ύπουργείον των Ναυτικών, πράγμα, όπερ σημαίνει ότι έχει άπόφασιν να τά κάμη ... θάλασσαν!

Εδνυχώς ευρέθη τρόπος συμβιβασμού δια της άποχωρήσεως του Δζαβιτ βέη, ό όποιος συμφώνως προς τόν περι λογιστηρίου νόμον ήθελε να πληρώνη δια της σιωπής του τόν ύπουργόν των Στρατιωτικών! Τιοιουτοτρόπως τό ύπουργείον δεν έχει κρίσιν!

Ό ήλεκτροφωτισμός της πόλεως έπίκειται. Όλαι αι προκαταρκτικαι διατυπώσεις εν τώ ύπουργείω των Δημοσίων Έργων έπερατώθησαν, σκέπτεται δε νυν ή Έταιρεία, τό μέρος εις τό όποιον θα άνεγειρη τά έργοστάσια προς παροχήν της δυνάμεως, του ήλεκτρισμού δηλαδή.

Συνιστώμεν εις την Έταιρείαν του Ηλεκτρισμού να συμβληθῆ με την Έταιρείαν των άτμοπλοίων του Κερατίου Κόλπου δια να άντλήση εκειθεν την δύναμιν, άφου, ως γνωστόν, τά άτμόπλοια ταύτα έχουν διεύθυνσιν μεγάλης δυνάμεως, κατορθώνουσαν να έχη εν χρήσει προκατακλυσμαία άτμόπλοια, τά όποια, καιτοι είναι άεικίνητα, εν τούτοις είνε ... άκίνητα!

Εις τό σημερινόν φύλλον του «Απ' Όλα» δημοσιεύεται μία πραγματεία, ή όποια θα κινήση ίσως την περιέργειαν των άναγνωστών του. Ο γράφων δεν κάμνει χρῆσιν των πνευμάτων, διακόπτει δηλαδή πάσαν σχέση προς τό ... πνεύμα και μόνον χρῆσιν των όξείων ποιείται, ίσως δια να αποδείξῃ την όξείαν άντίληψίν του.

Τί θα ίδωμεν άκόμη είναι άγνωστον. Αναγκάζομεθα όμως ως εκ του προγράμματός μας να δημοσιεύωμεν άπ' όλα, έστω και χωρίς πνεύμα!

Αι Έλληνοτουρκικαι σχέσεις κατόπιν των δηλώσεων του προέδρου της Βουλής κατέστησαν φιλικώτεραι.

Όυτω προχθές έστάλη εις Ελλάδα ό δικηγόρος κ. Παπαδόπουλος, του ναύλου πληρωθέντος υπό του δημοσίου ταμείου.

Τιοιουτοτρόπως αι δηλώσεις του Αχμέτ Ριζά βέη ήσαν διπλωματικό κόλπο. Έλπίζομεν ότι ό εκ των ήμετέρων συνεργατών Ζιόρζ Ριζά βέης θα λάβη τά κατάλληλα μέτρα και δια της σατυρικής του έμμέτρου στήλης θα συντελέσῃ εις την σύσφιγγιν των σχέσεων Ελλάδος και Τουρκίας.

Μεταξύ των ύποψηφίων προς άπέλασιν λέγεται και διαδίδεται μετ' επιτάσεως ότι είναι και ό δικηγόρος κ. Φιλικός. Τούτο όμως διαψεύδομεν κατηγορηματικώς, διότι ή Τουρκία διάκειται φιλικώς προς την Ελλάδα.

Η άπέλασις του δικηγόρου κ. Παπαδοπούλου παραμένει άχαρακτήριστος. Αι έφημερίδες γράφουν ότι άπληθή διότι ήτο έφροδρος άξιωματικός. Τούτο όμως δεν είναι αληθές.

Καθά εξ ασφαλοϋς πηγής πληροφοροϋμεθα, ό κ. Παπαδόπουλος έχαρακτηρίσθη ως όπαδός του πρώην καθεστῶτος, διότι επισκεφθεις τούς έξορίστους σκύλους της Όξείας έγραψε ... Κυνονικήν μελέτην εις τόν «Ταχυδρόμον» περι έπανοφοράς αυτών εις την Κωνσταντινούπολιν.

Υπάρχουν όμως και οι ισχυρίζομενοι, ότι ό κ. Παπαδόπουλος άπληθή, διότι διέπραττε και ποιήματα εις τά όποια έκρύπτετο υπό τό όνομα «Τυμφορητός». Δια να κριπτεται δε υπό ψευδώνυμον, θα ειπή ότι κάτι κακόν διέπραττεν εις τόν τόπον.

Οι κυνηγοί ευρίσκονται εις τόν κολοφώνα της δόξης των. Τό κυνήγι είναι άφθονον και όλοι επιστρέφουν με τούς σάκκους πλήρεις όρνυκίων.

Μόνον εις τό Μακροχώρι οι κυνηγοί είναι άπλησιμένοι, διότι ουδ' ίχνος όρνυκίου συναντώσι. Καθά μάς γράφουν εκειθεν, τούτο προέρχεται διότι κάποιος εκεί κύριος, έπίτιμος κυνηγός, πυροβολών εις τόν άέρα εκδιώκει τά όρνυκία.

Φαίνεται έπειδή διεδόθη ότι ή Κυβέρνησις θα άπαγορεύσῃ τούς πυροβολισμούς κατά τό Πάσχα, ό έπίτιμος ούτος κυνηγός θέλει να κορέσῃ την κυνηγετικήν ταύτην μαγίαν.

Συνιστώμεν εις τούς κυνηγούς να τόν ... κυνηγήσουν!

Εις την Περσίαν κάτι σοβαρόν τεκταίνεται. Η Άγγλία και ή Ρωσία εβαλαν όχι τόν δάκτυλον, αλλά τό πόδι των αυτήν την φοράν εις την συνταγματικήν χώραν.

Τιοιουτοτρόπως λοιπόν κινδυνεύει να διαμελισθῆ ή άτυχής άλλ' ένδοξος Περσία, της οποίας ή κατάστασις από έτους εις έτος επιδεινούται.

Δικαίως λοιπόν χθές ες Πέρσης συντετριμένος έλεγε: — Κάθε πέρος και καλλίτερα!

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

- 1, ψυχή (ψ—χ)—2, ΚΑΛΛΙΟΠΗ, ΜελΠομένη, Τερψιχόρη, ΘάΛεια, Έρατώ—ούτως άποτελείται τό όνομα «Απ' Όλα». — 3, ή περισπωμένη. — 4, πᾶν μέτρον άριστον. — 5, Αναξαγόρας.

Αύται.

Και τας 5 άσκήσεις έλυσαν: Δημ. Ροδάκης ένταϋθα, Κωνστ. Ρ. Τ. Σμύρνη, Εϋγενής Πόθος, ένταϋθα Δι' Ελένη Κομνηνού Χαϊδάρ-Πασά, Ωραία Περιστέρα ένταϋθα, Ίω. Κουδ, Άθήναι, Θ. Βοζικιάδης ένταϋθα.

4 άσκήσεις έλυσαν: Α. Σ. Οικονομίδης Ίνέπολις, Δις Ρ. Σ. Κασταμονή, Όξυδερκής Άετός ένταϋθα.

3 άσκήσεις έλυσαν: Μ. Πάσαλης Άττάλεια, Ίγν. Μελιζόπουλος Γκιμουλτζίνα, Χρυσ. Καραγκούνης Καστορία, Ι. Παπα Βασιλείου Θεσσαλονίκη.

2 άσκήσεις έλυσαν: Δις Αικ. Κωνσταντινίδου Κεσσάνη, Δημ. Π. Θεοδώρου Θεσσαλονίκη, Δ. Ροδοκανάκης Μ. Ρεύμα, Χ. Πασικίδης Δεδε-Άγάτς, Ο. Κανελλόπουλος, Δις Εϋφρ. Διαμαντίδου Κοροίον, Όρχιμ. Δημ. Λαμπίδης Α. Νεοχώριον Χάλης, Χρ. Παπανικολάου ένταϋθα, Δις Α. Βανδώρου Κίος.

1 άσκήσιν έλυσαν: Γ. Άντωνιάδης ένταϋθα, Δις Άθ. Σταϊκοπούλου ένταϋθα, Χαρ. Εϋαγγελίδης Δεδε-Άγάτς, Κ. Σ. Βαφειάδης ένταϋθα και Ι. Άναυιάδης Σμύρνη.

Οι βραβευθέντες.

Τα όνόματα των λυτών εγράφησαν εις κλήρους (τόσους δι' έχαστον, όσας όρθως λύσεις απέστειλον) και γενομένης κληρώσεως έπέτιχον 1 πρώτος ό κ. Δημ. Ροδάκης ένταϋθα, κερδίσας εν μέγα λεύκωμα τοπειών Κων/πόλεως, 2 δεύτεροι Ίω. Κουδ. Άθηνών και Κων. Ρ. Τ. Σμύρνης, κερδίσαντες άνά μίαν μεγάλην εικόνα της Αγίας Σοφίας, 5 τρίτοι Θ. Βοζικιάδης ένταϋθα, Χρυσ. Καραγκούνης Καστορίας, Όξυδερκής Άετός ένταϋθα, δεσποινίς Εϋφρ. Διαμαντίδου Κοροίον και Ο. Κανελλόπουλος Μπάλιας, άνά 100 καλλιτεχνικά έπισκεπτήρια.

Παρακαλοϋνται οι επιτυχόντες της Κων/πόλεως να διέλθωσι των γραφείων μας, ίνα λάβωσι τά βραβεία, οι κερδίσαντες δε τά έπισκεπτήρια, όπως όρίσωσι τό όνομα, όπερ θέλωσι να τυπωθῆ επ' αυτών.

Κατά τόν διαγωνισμόν τούτον ό κ. Ο. Κανελλόπουλος (Μπάλιας) έστειλε τας λύσεις του τηλεγραφικώς, πράγμα, πιστεύομεν, πρωτοφανές εις τά χρονικά έλληνικής Έπιτεωρήσεως.

Ανασκοπή πολιτική του Φαουλῆ, σατυρική.

Όποιος οίστρος μαγικός, όποια παραζάλη έδώ με φέρει πάλι!...

Έγώ, που μόλις πρό μικρού μέσα στην Λισαβόνα των Πορτογάλων κύτταξα τόν κρατερόν άγώνα κι' εθαύμασα του καρπουζιοϋ την μάγον όπτασίαν, που τώρα-τώρα στέφεται στην δυστυχή Περσίαν, και στοϋ Πηγάσου τά πτερά, τ' άτίθασσα και ζωηρά έρχομαι μέσ' στη χώρα μας, όπου τό πρώτον γεάμμα της αν ίσως αφαιρέσης κι' εαν τό πῆ προσθέσης θα την διαβάσης ψώρα μας.

Και ταχύτερος χολέρας διασχίζων τούς αιθέρας, με μεγάλο λυρισμόν και με ποιήσιν σπανίαν ταϋτα λέγω κατ' ιδίαν:

«Τί γαλήνης άτμοσφαίρα θάνε τώρα μέσ' στο Πέρα! κρῖμα, κρῖμά μου ν' άφήσω τόσους τόπους έξαισίους, να θηνήσω γα Πορτογάλους άπαισίους!

«Τί χαρά μου σαν πηγαίνω στους κανονικούς μας [δρόμους] κι' άναπνέω μύρα μύρων γοητευτικά κι' ευόδη, δίχως φόβον του να πέσω σε καμπόσους ύπονόμους και ν' άφήσω τσακισμένο για τό χέρι, για τό πόδι!»

«Άλλ' άνελπίστως μπρόςμου και κόσμος και κοσμάκης περίφροντις πηγαίνει κι' άναφώνω πλειστάκις: «μωρέ μά τί συμβαίνει;»

Μην έδωσαν περίσσευμα του Κράτους τά Ταμεία, μήν τύχη κι' ηύραμε χρυσόν μέσ' στ' άνθρακωρυχείο, μήν τύχη πάλι κώρωσαν του Τζόνκα τά μακαλίκα, κανένα φιλοσοφικόν μήν ηύσαν εδώ χάλικα, μήν τύχη και τό δάνειον έδόθη χωρίς όρους, μήν τύχη και στη ράχη μας κολλήσαν νέους φόρους;

για λέγετε, μωρέ παιδιά, κ' εγώ να σ' ακούσω
κ' εάν ανάγκη τὸ καλὴ τὸν κώδωνα θά κρούσω.

Κι' ἀπαντοῦν πολλοὶ — τότε πρὸς ἐμένα:
τάχομε χαμένα — κι' εἴμεθα τρελλοί
γιώτικη τὴν ἔχομε — και γιὰ τοῦτο τρέχομε...
Τί μεγάλη κρίσις — ἤ, οὐκ ἔστι λύσις!

Ὅτι χαμένα τάχομεν, Ρωμηοὶ μου παπαγάλοι,
κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει,
ὁμως ἐξ ἄλλου λέγετε πῶς κρίσιν δεινὴν ἔχομεν
στὴν σημασίαν φαίνεται τῶν λόγων δὲν προσέχομεν,
γιατ' εἶνε φεῦ! πασίγνωστον σ' ὄλην αὐτὴν τὴν φύσιν
ὅτι ποτὲ δὲν εἶχαμε τὴν ἐλαχίστην κρίσιν.

Ἄν ὁμως πάλιν πρόκειται γιὰ τὴν χρηματικὴν,
τὴν τόσην σας ἐξέγερσιν τὴν βρίσκω κωμικὴν,
διότι στὴν ἀνέχειαν πρὸ χρόνων συνειθήσαμε
καὶ τὴν υἱοθετήσαμε...

Ἄλλ' ὁμως εάν πρόκειται γιὰ κρίσις Ὑπουργείων
κ' εἰς κρίσις πρόκειται τὰς κόπρους τῶν Αὐγείων
νὰ καθαρίσουν τὴν...
πάλιν δὲν βλέπω, κύριοι, ποῦ βλέπετε τὴ μπόρα.

Ναὶ μὲν καλὸς ὁ τόπος μας, καλὰ κι' αὐτὰ τὰ μέρη
λαμπρὰ καὶ τὰ λαγούμια μας, κ' Εὐρώπη μᾶς συγ-
[χαίρει,]

λαμπρὰ τῶν ἀπελάσεων τὰ νέα τὰ συστήματα
κι' ἄς λέγη τὸ «Δεβαντεράλ» καὶ βράστα καὶ βλα-
[στήματα,

ὁμως ἐκεῖνοι πῶχομεν κι' ἐνὸς κοκόρου γνῶσι,
θὰ καταλάβουν εὐκόλῃ πῶς ἡσυχία τόση
τὰ νεῦρά μας πειράζει
καὶ Σύνταγμα χωρὶς φωνῆς δὲν ἔχει διόλου χάρι.

Πόσο ξύλο δίνεται — πόσο ξύλο πέρνεται
πόσος κόσμος γδύνεται — πόσος κόσμος δέρνεται.

Πόσοι πῶχουν γνώσεις ἀρκετὰ βαθείας
ξεφυλλίζουν τὴν παλαιὰς Πυθίας,
ἀπ' τὸ πιάσε-πιάσε καταλιγδωθείας!

Κι' αἱ Πυθίαι δίδουν μὲ λακωνισμό
κι' ὅπως ἀνεπιπτώτως φοβερὸν χρησμό:
«τὴν κακὴ σας ἡμέρα, τὴν ἀνάποδὴ σας».

Κι' αἰφνης ἀλλολλάζουν τὰ σκιριτῶντα πλήθη
πῶς ἡ κρίσις αὐτὴ τῶρ' ἀπεσοβήθη
καὶ γιὰ τοῦτο χαίρει κάθε γνωστικὸς
πλὴν ὁ Φασουλῆς μου κραῖζει οὐκ ἄδικαιως:

Ναὶ μὲν ἡ κρίσις, φίλοι μου, καὶ τῶρ' ἀπεσοβήθη
κ' αἰσθάνομαι γι' αὐτὸ χορὰν ἀμέτρητον στὰ στήθη
ναὶ μὲν προγράμματα πολλὰ, ποικίλ' αὐτὴν τὴν ὥρα
σοῦδαίως ἐξυφαίνονται.

ναὶ μὲν τῶν μπάμπ' Ἄλ' ἐξήδων τὰ λόγια τῶρα-τῶρα
σὺν πιστευτὰ μου φαίνονται
ναὶ μὲν θὰ μελετήσωμεν τὴν ἀεροπλοΐαν
καὶ κάποιους τῶρα στείλαμε γιὰ τοῦτο στὴν Γαλλίαν
ναὶ μὲν θὰ γίνουσι ἱκαναὶ κ' ἐδῶ μεταρρυθμίσεις
ναὶ μὲν θὰ κάμωμεν παντοῦ παντοίας κατακτήσεις
ναὶ μὲν εἰς τὴν καμπούρα μας θὰ παύσουσι οὐκ ἄδικαιως
νὰ σπᾶνουν καὶ καρύδια.

ναὶ μὲν κι' ὁ μέγας ὁ Σεφκὲτ συνέσφιξε τὰς σχέσεις
μὲ τὸ Πατριαρχεῖόν μας καὶ παῦσεν ἐπιθέσεις
ναὶ μὲν κι' ἐκεῖνος σχετίσθεις μὲ τοὺς ἐκεῖ παπάδες,
ἁγίους κοιλαράδες,

κι' εἰπὼν σ' αὐτοὺς ὅτι πολὺ, πολὺ τοὺς ἀγαπᾷ
ἐκεῖνοι τὸν ἰδιότατον τὴν τέχνην τοῦ παπᾶ,
καὶ τὸν Δεζαβητ κατόρθωσε μ' αὐτὴν νὰ καταπεισθῇ
ναὶ μὲν θὰ γίνουσι λόγαριασμόν δι' ὅσα τοῦ ζητήσῃ
ναὶ μὲν θὰ γίνουσι πόμπολλα καλὰ μᾶς λέει σήμερον
κι' ἐγὼ πιστεύω μετ' αὐτῶν ὅτι δὲν εἶναι χίμαιρα
ναὶ μὲν θὰ φέξῃ καὶ γιὰ μᾶς παρηγοριὰς ἡμέρον,
ἐν τούτοις μὴ ξεχνᾶμε πῶς κόσμος θὰ πῆ σφαῖρα
καὶ καθὸ σφαῖρα πάντοτε, καθένας τὸ γνωρίζει,
πῶς εὐκόλῃ γυρίζει,

καὶ πιθανὸν πολλὰ καλὰ νὰ γίνουσι τῶρα-τῶρα,
ὁμως ἐπίσης πιθανὸν στὴν πρώτη μας τὴν ψῶρα
νὰ μείνωμεν, κακόμοιροι κοσμάκη, λιτοδίαιτοι,
κι' ὑπόθεσις καὶ γιὰ τὰ δυὸ καμμιά δὲν ἀποκλείεται.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

Πρὸ τῆς συμφιλίωσης.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες εἰς τὴν
διεύθυνσιν ἢ διαχειρίσιν τοῦ φύλλου γράμματα
ἢ χρήματα, ὅπως ζητῶσι τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν
στήλην τῆς ἀλληλογραφίας, διότι, ἐνεκα τῆς πλη-
θώρας τῶν ἐπιστολῶν, δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαν-
τῶμεν εἰς ἕκαστον ἰδιαιτέρως.

Ἐνταῦθα, Δημ. Παράπονα δίκαια, ἐν τούτοις
ὑπαίτιοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι, καίτοι διὰ τοῦ
«Ἀπ' Ὅλα» νέα ἐπέτυχον κέρδη, ὑπόυλως, ἀνευ
οὐδεμιᾶς προειδοποιήσεως, ἠρνήθησαν ν' ἀνταλλά-
ξουν τὰ βιβλιάριά μας πρὸς φυλλάδια καὶ τοῦτο
ἵνα ἐκμεταλλευθῶσι τὴν πρὸς τὰ «Ἀπ' Ὅλα» συμ-
πάθειαν τοῦ κοινού. Ὅμως μετὰ τὴν ὑπόδειξιν τῶν
κέντρων νομίζομεν ὅτι τὸ ζήτημα ἐλύθη.

Γκιμουλδζίνα, Ἰγ. Μιχ. εὐχαριστ. θερμῶς δι' εὐ-
χάς, φωτογρ. ἀναμένομεν ἐπὶ χάρτου. — Δεδέ-
Ἀγάτς, Δ. Παπ. Θὰ δημοσιευθῇ ἐν καιρῷ. — Ἀρ-
χιεράτην, Σύλλογον διδασκ. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶ-
τα, ἐνεγράψαμεν. — Γκιμουλδζίνα, Δ. Ν. Δξ.
Ἐνεργήσωμεν διὰ τὸ βιβλίον. — Αὐτόνι, Μ. Στερ.

Ἄντιπρ. ἐν Γκιμ. εἶναι ὁ κ. Ε. Εὐνουχίδης δι' οὗ
στέλλονται τὰ φύλλα. — Μουδανιά, Κορ. Βιγ. Ἐδημο-
σιεύθη, ἐγένοντο αἱ μεταβολαὶ τῶν διευθύνσεων-
παρακ. συνεννοηθ. μετὰ τοῦ Ι. Μ., ἱατροῦ. — Ἀττά,
λειαν, Κ. Θ. Κ. Παρ. Ἐνεγράφητε, ἐλάβωμ., εὐχαρ.,
δεχόμεθα. — Γκιμουλδζίνα Εὐστ. Εὐνουχ. Γράφατε
μας πόσα ἐν ὄλφ φύλλα πρέπει νὰ στέλλωμεν ὑμῖν.
— Χιλῆν, Π. Παχ. Ἐλήφθησαν, δημοσιευθήσονται
ἐν καιρῷ. — Χιλῆν, Δ. Ἀδαμαντ. Ἐνεγρ. 3 νέους,
εὐχ. — Μέτρας, Δημ. Βιτιάδ. Νέαν ἐγγρ. κατεχωρίσ-
τε, ἀπεστείλ. — Ναζλήν, Β. Μαριν. Χρήμ. ἐλήφθ. μὴν
ἀνησυχῆτε. — Κίον, Α. Β. Θεομ. εὐχ. ἐπὶ συγχαρη-
τηρίοις. Φύλ. ἐπέμφθ., στέλλ. νῦν ἕτερα δέχόμεθα.
Αἱ εἰκόνες δὲν εἶναι ἐπιτυχεῖς δὲν εὐρίσκονται καλ-
λίτεροι; — Μεταλ. Κασσάνδρας, Κ. Ν. Ἀδαμ. Ἐνεγρ.,
ἐλάβ., εὐχ. — Οἰνόνην, Ι. Σ. Τσιρκ. Ἐνεγράφητε,
στέλλομεν, εὐχαρ. — Δράμαν, Γ. Ζουρδάν. Παρακα-
λοῦμεν ὅπως μᾶς στείλετε φωτ. τῆς πόλεός σας,
ἵνα αὐτὴ δημοσ. ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς προαποστα-
λείσης καὶ τῶν πληροφοριῶν. — Θάσον, Κ. Π. Ἐμμ.
Ἐνεγρ. 2 νέους. Εὐχαρ. Φύλλα στέλλονται τακτι-
κῶς. — Διδυμότειχον, Π. Πετρακ. Ἐνεγράφ., ἐλάβ.,
Εὐχαρ. — Πολύγυρον, Λαζ. Ταπ. Εὐχαριστοῦμεν
δι' εὐχάς. Φύλλα, καίτοι ἐγκαίρως ἐστείλαμεν, ἐν
τούτοις πέμπομεν ἐκ νέου, συμμορφούμεθα. Ἀνα-
μένομεν. — Φέρρας, Μαρ. Ζήσον. Τίμημα 2 ἐγγρ.
ἐλήφθη. Ἐνεγράψ. νέον, στέλλομεν. — Θάσον, Χαρ.
Σταματιάδην. Εὐχαριστοῦμεν. Κατεχωρίσαμεν 3
νέους.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Τυπ. Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σας.